

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Jak v Palackého ulici? • Platónova Akademie jako včera • **30. ročník Kukátka** • Kdo byl M. Feldenkrais?
Grunty v centru Dobřichovic • Kultura • **Sport**

**K pronájmu
byt 3 + 1**

v centru Dobřichovic

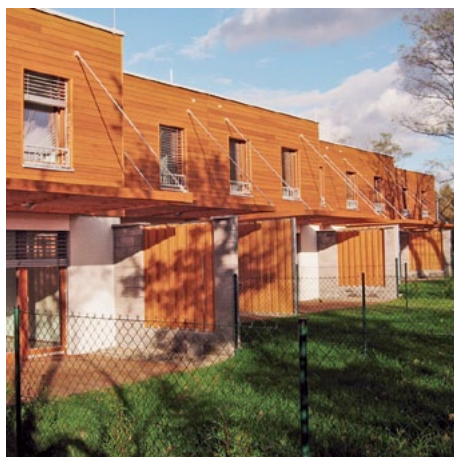
(ul. 5. května 348) o celkové výměře 87,6 m².
Byt je umístěn ve 2. patře budovy. Obývací pokoj + kk s kuchyňskou linkou se sporákem a myčkou (37,8 m²), 2 pokoje (každý 12,5 m²), hala (9,6 m²), koupelna (5,2 m²), WC (1,9 m²), šatna (2,6 m²), komora (2,3 m²), sklep (3 m²), lodžie (3,2 m²).
Součástí je i právo užívání garážového stání (15 m²) v suterénu domu.

Cena pronájmu 15.000,- Kč/měsíčně + služby
tel: 222 331 350, 606 620 920

**k prodeji i k pronájmu nedávno dokončený
moderní nízkoenergetický řadový dům**
na Zbraslavi v ulici Generála Mejstříka

**Aktuální
nabídka**

DOB-Invest a.s.:

Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice, www.dob-invest.cz, dob-invest@dob-invest.cz
Tel.: 257 712 630, 222 331 350, 606 620 920

STAVEBNÍ MATERIÁLY
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Dobřichovice, Pražská 819

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

 721 554 000, 257 710 141 **257 710 143**

 dobrichovice@stavebniprodej.cz
www.stavebniprodej.cz

Bio Obchod s kavárnou
v Dobřichovicích,
široký sortiment, příjemné prostředí.

Těšíme se na Vaši návštěvu!

www.biomungo.cz

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

nabízí využití renovovaných prostor bývalého statku
– KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU –

Možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí.

Pronájem sálu Dr. Fürsta:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m ²	200 Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m ²	250 Kč/hod.
pronájem piana	50 Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50 Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50 Kč/hod.

provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích - individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice
Ing. Magda Havlíková
tel. 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

23. 8. 1956 Druhý Werichův dopis z Říma

„...Když jsi vyklepával český prach z obuvi své a zůstal u Filištinských, nebylo u místních faraonů ničeho znáti. Ty jsi trpěl na ostrově Elidině (z bublin) a faraonové chystali různé oprátky, které si pak navzájem vhodili na krky a na dané znamení táhli. Klementis a ti druzí měli menší sílu, a tak vyjeli kolmo vzhůru. Když se hladina uklidnila, nastalo čmouchání krvelačných strážů pyramid a různé honby po menších zločincích, a tak někdo přišel na to, že prej nejseš doma a „kde že prej je?!“ a „co tam dělá?“ a „že von tam asi kuje pikl, možná dokonce dva pikle!“ ... atd. Nu a tak to dospělo tak daleko, že jméno Voskovec se stalo jméno nevyslovitelného. Jméno druhé však vyslovitelné bylo, i když krz zatáté zuby.

Naše texty třeba vycházely – ale bez jmen autorů. Jelikož sráti na hlavu si nedám, ani od dělnických kádrů, jal jsem se protestovat. Marxistická věda a prostý koňský rozum, to se nesnáší. Kdyby ta první neměla za sebou armádu policajtů, to druhý by to vyhrálo. Ale tomu tak není. Věc došla tak daleko, že když měly vyjít naše hry, sešly se meziministerské komise ministerstva kultury a vnitra a jednaly po dva pondělky, jak uvést autory. Pak si mě zavolali – to byl dočasně Taufr (hodnej – ale vůl, nebo vůl – ale hodnej) u korytečka, že prej semhle támhle kdesi cosi a vůbec – no, že abych to podepsal sám, nebo že to vyjde bez udání autorů. Já mu na to – že to první odpadá, protože jsem to sám nenapsal, tak nač bych to sám podepisoval. A co se týče toho vyjít bez autorů, jářku: „To je dobrej nápad. Celej národ ví, že to napsali dva – a teď najednou nikdo. Řekne si národ, že ti dva jsou volové. Tak co si, soudruzi, národ řekne? Soudruzi! Národ si řekne, že ti

soudruzi, co to jméno zakázali vytisknout, že oni jsou volové.“ Von na to: „To máš pravdu.“ Já povídám: „Co kdybychom vycpali náskou figuru slámou a řekli, že to je Voskovec, nesli ji vod Muzea dolů a u Národního divadla ji spálili a pak vhodili proti větru, ovšem, – do Vltavy? Tak prej, že se eště poraděj. Tak se radili a usnesli se, že V + W would do. No já si řek: fašisti nám tu značku vymyslili, komunisti ji udržej, to je vlastně dialekticky správné.

...
Vidím teď, že napsat ti a popsat svět, ve kterém žijeme, je nemožný! Nemožný! Nemožný! Ono se vlastně nic nezměnilo a není to taky žádná tragedie – to bylo vždycky zle, vždycky šlo o to, aby bylo líp a vždycky někde bylo líp a bude líp a bude zle a bude hůř a bude líp. Dobře nikdy nebylo. Na štěstí ani zle ne. Jenom hůř a líp. A pak je tu ještě Einstein s tou relativitou...”

Dnes malá reminiscence na únor 48 a léta následující. Inspirovali jsme se vynikající edicí korespondence pánů Voskovce a Wericha, kterou pořídil pro nakladatelství Akropolis Ladislav Matějka.

Po r. 1948 byla korespondence obou autorů na řadu let nuceně přerávána. Dopis z 23. 8. 1956 psal Werich z Říma, kam se dostal koncem 50. let několikrát.

Voskovec měl v té době za sebou jedenáctiměsíční internaci na Ellis Island, což bylo v době tzv. mccarthismu a pro podezření ze sympatií s komunismem. Proti němu tehdy svědčil jedině katolický radikál Bohdan Chudoba, naopak za něho se postavili např. F. Peroutka, J. Stránský a řada jeho amerických přátel.

Jiří Voskovec & Jan Werich, *Korespondence*, Praha 2010, díl I., s. 71 – 72.

Pavel Hokr – hudební škola nabízí

RYCHLOKURZ KLAVÍRU PRO DOSPĚLÉ

- Pro začátečníky bez jakýchkoli hudebních znalostí
- Naučíte se hrát jednoduché písničky, převážně lidovky

TERMÍNY:

- ❖ 1. část 3.4., 2. část 10.4.
18:00-20:30; Lety - Letánek
- ❖ 1. část 22.5., 2. část 29.5.
17:30-20:00; Černošice – ZŠ

CENA: 1700 Kč; V ceně je možnost zapůjčení nástroje domů na týden mezi 1. a 2. částí kurzu

PŘIHLAŠOVÁNÍ:
pavelhokr@centrum.cz, tel.: 608 745 297

www.rychlokurzklaviru.cz

DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU

časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11 200 Kč (4 x 2 800 Kč)
- * A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4 x 1 700 Kč)
- * A5 (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4 x 4 000 Kč)
- * A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32 000 Kč (4 x 8 000 Kč)

Partner získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.

Formáty menší než A6 budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.

Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Míkeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

DO JARA!

Milé čtenářky, milí čtenáři letošního prvního Kukátka, podivnosti této zimy snad už končí. S pietou jsme vzpomněli v lednu na Jana Palacha a 2. března si připomeneme, že je to už 20 let, co tu s námi není Karel Kryl ... Ach jo ...

Ale všimli jste si, že už jinak voní hlína a že občas už i ten ptáček zazpívá? Už je to tady!, chtělo by se křičet, ale zatím jen tichým hlasem a jaksi dovnitř. Je to divná totiž doba ...

A teď ještě ten 30. ročník Kukátka ... Ufff ... Trochu jsme přemýšleli, jak se té vzpomínky zhostit, ale nakonec to vyřešili jaksi komorně a cudně. A je tu vlastně oslí můstek k informaci, co v tomto prvním letošním čísle najdete.

Inu, nemohli jsme si pomoci a trochu se vrátili ještě ke komunistickému puči, je muž se po léta říkalo (a soudruzi mu tak říkají dál) Vítězný únor. Tentokrát jsme sáhli do korespondence pánů V + W.

Dobřichovice mají nový námět k veřejné debatě. Je jím celková – jak se teď v nůspíku říká – filosofie stavění, bydlení, ježdění i chození v centru a určité náměty stran Palackého ulice. Pokusili jsme se už v tomto čísle postavit vedle sebe několik názorů a budeme vděční, když další přibudou, ať již na stránkách dobřichovických periodik, či při veřejných debatách. Vzpomeneme na dávnou platónskou Akademii, nabídneme novinky z dobřichovických spolků a pochopitelně se také zastavíme u dalších dvou gruntů v centru

Dobřichovic. Činíme tak záměrně, chceme dát historický kontext současným debatám o centru. Opět se podíváme na křehkou rovnováhu duše a těla. V tomto čísle pochopitelně najdete také zprávy z kultury a sportu.

J. Matl a redakce

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřeje-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je již jen na naši novou e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, **abyste svůj text nijak speciálně neformátovali**, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou. A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova *kurs* a *diskuse* se **s.** Děkuje Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Vaše redakce

SOUTĚŽ

O TITULNÍ FOTOGRAFIE
KUKÁTKA STÁLE POKRAČUJE

Vážení čtenáři!

Na titulní stránku se tentokrát dostal snímek stromu v parku s pracovním názvem Parkosaurus od pana Jiřího Krombholze, který trpělivě čekal v zásobníku fotografií. I takové zajímavosti lze objevit v Dobřichovicích.

Náš experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – úspěšně pokračuje. Těšíme se na další fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně další záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografií vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i širší veřejnost.

Neváhejte a své snímky posílejte na e-mail manželů Žůrkových, kteří zpracovávají grafickou podobu dobřichovického Kukátka: info@zurkovi.com a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie musí být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro poslání mailem nijak nekomprimujte.

Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže ... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte ostatním, jak vidíte Dobřichovice právě Vy. Uzávěrka příštího čísla bude 15. 5. 2014.

Redakce

Jarní zastavení	5
Slovo redakce	6
Aktuality	8
Z našeho života	15
Spolky	19
O zdraví	20
Z historie	26
Kultura	32
Sport	37

Dobřichovické **Kukátko**
Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574.

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640.

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk,
Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel
Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová.

Grafické zpracování: Žůrkovi studio (studio.zurkovi.com)
Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 2. 2014. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 5. 2014. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:
Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)
Distribuuje zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: Parkosaurus, Jiří Krombholz

REGULAČNÍ PLÁN

názory, podněty

„BOULEVARD PALACKÍ“

svépomocná haussmannizace Dobřichovic

Dobřichovice mají svou historii, úředně byly vsí, pak městysem, nyní jsou městem. Mění se i život v nich, neustále přibývá nových obyvatel. Někdo se sem stěhoval, protože se mu Dobřichovice líbily takové, jaké jsou, někdo by je rád zlepšoval. Jednu z možných představ přináší i návrh regulačního plánu „DOBŘICHOVICE CENTRUM“ architektů Pavla Hniličky a Daniely Šteflkové. Tento návrh byl zveřejněn na webových stránkách městského úřadu Černošice. Po projednání se státními úřady budou mít veřejnost i vlastníci možnost se k němu vyjádřit, pak ho bude schvalovat zastupitelstvo města. Regulační plán navrhuje „koncept rozvoje centrální části města, která spočívá především v dotvoření hlavního náměstí a rozšíření profilu ulice Palackého.“

Toto rozšíření ulice Palackého má být provedeno tak, že se podél ní, na obou stranách, ubourají stávající stavby o 3 m. Podle regulačního plánu to je příprava na obchodní parter. Ten už ve městě máme – na „náměstí“ proti Jednotě, za Jednotou v nové ulici V zahradách a také v ulici 5. Května. V posledních letech v centru Dobřichovic řada obchodů vznikla, některé už i zanikly. Potřebují Dobřichovice skutečně víc obchodního parteru? Z jakého důvodu? A navíc za cenu bourání domů v Palackého ulici? To se z návrhu regulačního plánu nedovíme. V jeho textu se pouze dočteme, že Palackého ulici je potřeba rozšířit pro větší bezpečnost pěší a cyklistické dopravy a umožnit to „zvednout stávající výškovou hladinu zástavby“.

Rozvoji Dobřichovic má tedy napomoci i připravovaný obchodní parter v ulici Palacké-

ho – víc bydlících v této ulici, víc obchodů, víc zákazníků, k tomu ještě víc chodců – a víc aut. Podle autorů regulačního plánu je potřeba centrem Dobřichovic prorazit novou městskou třídu, bulvár. Podobně to řešil baron Haussmann, prefekt Paříže, její historickou zástavbou prorazil nové široké bulváry. Odsud termín „hausmanizace Paříže“. Autoři regulačního plánu se asi domnívají, že to Dobřichovice také potřebují. Jejich „hausmanizaci“ ale budou provádět sami vlastníci domů v ulici Palackého, postupně (dle své úvahy), „svépomocně“ a povinně podle regulačního plánu, jestliže ho zastupitelstvo Dobřichovic schválí s touto koncepcí rozvoje centra.

Regulační plán žádnou jinou možnost, jak rozvíjet centrum Dobřichovic, nenabízí, nejspíš podle hesla Henryho Forda „můžete mít Ford Model T jakékoli barvy, vyberete-li si černou“.

Návrh regulačního plánu

navozuje řadu otázek:

- proč není veřejnosti předložena varianta, kterou požaduje schválené zadání regulačního plánu – tj. řešení s ochranou historických staveb v ulici Palackého, respektující původní venkovské statky, dokumentující historii Dobřichovic?
- je zapotřebí další rozšiřování obchodního parteru, a to za cenu bourání původní zástavby typické pro Dobřichovice?
- má se průjezd centrem Dobřichovic dál zlepšovat (což přiláká zase jen další dopravu) nebo je vhodnější dlouhodobě připravovat podmínky pro to, aby průjezdní doprava byla z centra odkloněna? Jistě, je to hodně vzdálený cíl, ale právě proto je potřeba s přípravou začít už teď.

Tyto otázky zůstaly zatím bez odpovědí. Věnujte prosím pozornost připravovanému regulačnímu plánu i územnímu plánu. Sledujte prosím termíny pro podání vašich připomínek, námitek a podnětů, zúčastněte se veřejných projednávání o návrzích regulačního i územního plánu. Zúčastněte se diskusí o důležitých otázkách, které vyvolávají, uplatněte Váš názor i znalosti. Bez Vaší aktivní účasti to nejde, bez ní nemusí být jednou Dobřichovice takové, jaké byste si je přáli.

Martin Tunka

Reakce

Václava Kratochvíla a Filipa Kándla

Martin Tunka ve svém příspěvku popisuje některé problémy centra Dobřichovic v souvislosti s přípravou regulačního plánu, ale činí to způsobem, kterým by to jako architekt a snad i odborník v oboru územního plánování neměl dělat. Má na svůj názor jako občan právo, ale jako odborník by měl vzít v úvahu všechny okolnosti, které se týkají centra Dobřichovic, především Palackého ulice, ve vztahu k současnému platnému územnímu plánu a k návrhu (opakuje: k návrhu) regulačního plánu centra Dobřichovic. Problém je především v tom, že Martin Tunka veřejnosti zatajuje některá velmi podstatná fakta.

Především bychom mu chtěli připomenout, že současný územní plán, který byl schválen v roce 1996 a manželé Tunkovi tehdy na jeho presentace a projednávání pilně chodili (VK se na to pamatuje velmi dobře), obsahuje regulativ výšky budov v celé Palackého ulici a vlastně v celé centrální zóně města na čtyři nadzemní podlaží a maximální výšku římsy budov na 10,6 m. Nepamatujeme se, že by Tunkovi proti tomuto regulativu kdy protestovali, nebo navrhovali jeho změnu. Znamená to, že od roku 1996 až dodnes mohl každý vlastník každého domu v Palackého ulici si svůj dům nastavit

až do výšky čtyř podlaží. Že to nikdo v diskutované části Palackého ulice na rozdíl od dalších částí centra neudělal, je samozřejmě chvályhodné. Územní plán je v tomto bodě nedokonalý, vznikal v období roku 1993 – 1996, kdy kolem nás nikdo územní plán neměl a pro arch. Vodrážku to byl jeho první územní plán v životě. Nyní jsme o velký kus dále a připravovaný regulační plán mění regulativ výšky budov na maximálně dvě podlaží s možností buď obytného podkrovní nebo ustoupeného 3. podlaží s maximální výškou římsy 8 m. Na toto Martin Tunka ve svém článku zapomněl.

Martin Tunka ve svém příspěvku píše, že „návrh byl zveřejněn na webových stránkách MěÚ Černošice“, což navozuje, že autoři návrhu i vedení města něco občanům zatajují, když to zveřejňují „pouze“ v Černošicích. Ano, na stránkách MěÚ Černošice byl návrh zveřejněn, ale byl také zveřejněn na stránkách MěÚ Dobřichovic, o návrhu jsme psali v Informačních listech, představa arch. Hniličky o rozšíření ulice byla prezentována, pokud si dobře vzpomínáme, již 12. prosince 2012 (tedy před rokem a čtvrt) na veřejném zasedání zastupitelstva, znovu byl návrh představen ve formě veřejné debaty s občany dne 5. března 2013, pak proběhlo setkání zastupitelů s občany bydlícími v Palackého ulici. Všechny tyto kroky směrem k informování občanů jsou navíc nad rámec běžných postupů při tvorbě obdobných dokumentů. Veřejnost tedy měla a stále má možnost se k návrhu vyjádřit, nikoliv až po projednání se státními úřady, jak uvádí Martin Tunka, ale dnes, zítra, stále.

Budoucí rozšíření Palackého ulice se podle Martina Tunky navrhuje asi pouze a jen proto, aby nové domy měly obchodní parter. O ničem jiném totiž ve svém článku nepíše. Není to samozřejmě ten pravý důvod. Martin Tunka jaksi přehlíží „šířku“ chodníků – asi tam nechodí pěšky na rozdíl od nás.

V nejužším místě je chodník v Palackého ulici „široký“ jen 80 cm (a ještě se zde musí projít kolem okapové roury), jinde běžně něco málo přes metr. Takovým profilem neprojde ani maminka s dítětem za ruku, problém projet má i s kočárkem, zvláště když kolem ní ve vzdálenosti několika málo cm projíždí velké auto. V Palackého ulici sám bydlím (VK) a i když je to ve 2. poschodí nového domu vedle pošty vzdáleného od vozovky dobrých 25 m a dalších 6 m nahoru, přece slyším každé projíždějící auto a těžko si dovedu představit hluk, když to auto jede kolem okna domu před kruhovou křižovatkou ve vzdálenosti necelý jeden metr. Palackého ulice by se měla v budoucnosti rozšířit především kvůli bezpečnosti a pohodlí chodců a kvůli vzhledu ulice, návrh počítá se širokými chodníky, se stromy a se zelení, s možností podélného parkování atd. To ale Martin Tunka „taktně“ zamlčuje. Palackého ulice se nemá rozšířit proto, aby se průjezd centrem Dobřichovic zlepšil, jak píše Martin Tunka, ale aby se zde zvýšila bezpečnost. Vozovka se podle návrhu dokonce mírně zúží (a počítá se i se stavbou dalších zpomalovacích prahů), veškerý získaný prostor, vzniklý především ustoupením nových domů, bude využit nikoliv pro projíždějící auta, ale pouze a výhradně pro chodce a pro obyvatele této ulice.

Možnost pro odklonění tranzitní dopravy je v platném územním plánu Dobřichovic obsažena již skoro 18 roků – je to východní obchvat města. Jeho investorem ale nemůže být město, ale pouze Středočeský kraj, jako vlastník všech silnic II. a III. třídy. Článek též vyznívá, jakoby výsledkem regulačního plánu mělo být rozsáhlé bourání zástavby po obou stranách komunikace. K bourání (asanaci) zde však není určena žádná budova. K ustoupení uliční fasády, ostatně tak, jak to již přirozeně udělaly

novější budovy v ulici, dojde, až pokud se bude stavět nový dům, nebo se bude stávající významně přestavovat. Martin Tunka se pokouší srovnat Dobřichovice s Paříží, jen ta samotná představa ale silně kulhá. I když – architekt a zároveň pařížský prefekt Haussmann vytvořil se spolupracovníky před cca 140 roky ze středověké Paříže moderní město, které dnes jezdí obdivovat miliony turistů z celého světa. Jediné s čím v článku Martina Tunky souhlasíme je jeho poslední odstavec. Zatím na zasedáních zaznívaly pouze hlasy obyvatel Palackého ulice, bylo by třeba si poslechnout i hlasy těch, kteří po superúzkých chodnících denně chodí, kteří se zde cítí ohroženi, hlas učitelek, které tudy vodí děti do sokolovny, do školní jídelny, do nové školy, hlasy maminek s kočárky, hlas starších lidí, kteří se občas zamotají a mají strach, že padnou pod vedle jedoucí auto.

*Václav Kratochvíl, bývalý starosta
Filip Kándl, pověřený zastupitel,
oba jsou členy Urbanistické komise při Radě
města Dobřichovice*

Další názory

Předcházející články mě vedou k navázání na ně a zveřejnění části své korespondence na téma podoby Palackého ulice.

Před nedávnem jsem obdržel výzvu od velké skupiny obyvatel Palackého ulice, abych jako zastupitel dobře zvážil svoji odpovědnost při projednávání regulačního plánu. Podstatou sdělení bylo, že jako zastupitelé rozhodujeme o tom, zda má definitivně zmizet zřetelný svědek minulosti Dobřichovic – a jejich vlastně poslední typická selská ulice se svými jedinečnými znaky. Byl jsem upozorňován (a pravděpodobně podobným dopisem i další zastupitelé), že rozhodujeme o zachování této historické ulice nebo o jejím nahrazení budoucím bulvárem velkoměstského typu. Dopis též vyjadřoval

obavy, že regulačním plánem zasahujeme do majetkových práv vlastníků nemovitostí.

Na dopis jsem stejnou cestou (e-mailem) odpověděl mimo jiné toto:

Vnímám trvající obavu obyvatel Palackého ulice, že Regulační plán (dále jen RP) zhorší podmínky pro bydlení. Předpokládám, že obava pramení z vizualizací arch. Hniličky a dojmu, že RP způsobí proměnu celé ulice tak, jak ji arch. Hnilička ztvárnil ve své (městské) vizi. Dovoluji si však připomenout, že budoucí podobu Palackého ulice bude určovat nakládání vlastníků nemovitostí v této ulici se svými domy, nikoliv samotný RP. Návrh RP nepřináší příliš mnoho nového, jen upřesňuje stávající Územní plán (dále jen ÚP) a opatrně zpřísňuje některé stávající regulativy (v takové míře, aby se nemuselo paralelně jednat o změnu i ÚP, zejména když se nezávisle na RP již pracuje i na novém ÚP, jehož zpracování si vynutila změna legislativy).

...
Současný ÚP umožňuje postavit v celé Palackého ulici čtyřpodlažní bytové domy (stejně jako je na Palackého náměstí dům s lékárnou, pízzerií, poštou). Na základě připomínek obyvatel Palackého ulice došlo v návrhu RP ke snížení podlažnosti možných domů v Palackého ulici na 2+1 podlaží, jen na nároží (statek pana Kulíška – pan Kulíšek však o prodeji či přestavbě domu neuvažuje) by šlo postavit dům čtyřpodlažní (3+1).

...
Přestože stávající ÚP umožňuje již od roku 1996 v celé centrální zóně Dobřichovic, kam patří i celá Palackého ulice, stavět čtyřpodlažní bytové domy, jediná výstavba v centru byla ta realizovaná DOB-Investem a nyní jsou to zámečky pana Kočíka se statky čp. 25 a 26. Když se za 18 let Palackého ulice nijak zásadně neproměnila a RP reguluje možnost výstavby více než platný ÚP, nejde říct, že RP je pro majitele domů zhoršením stávajícího stavu.

Zda má zmizet, jak je psáno v dopise, zřetelný

svědek minulosti Dobřichovic – a jejich vlastně poslední typická selská ulice se svými jedinečnými znaky, neovlivní RP, ale vlastníci nemovitostí. Zmizet mohly statky z této ulice již dle platného ÚP, a přesto nezmizely. Dva významné statky jsou před zbouráním, ale postavít na jejich místě zcela jiné domy umožňuje již stávající ÚP. Možná stojí za zmínku nová regulace nařizující případným budoucím stavebníkům, že v případě zásadní přestavby svého domu s ním musí ustoupit dál od hrany komunikace. Na první pohled to zní jako významný zásah do práv vlastníků domů, ale nikomu to nenařizuje dům zbourat. Jen ten, kdo by chtěl dům výrazně zvýšit, nebo zbourat a stavět znovu, musí zvětšit prostor pro chodník.

...
Procházím-li nebo projíždím-li od sokolovny (od kruhového objezdu) směrem k mostu, zejména levá část ulice rozhodně není pozitivní vizitkou Dobřichovic. Domy nejsou v jedné linii, chodník je úzký a jeho šířka se v různých částech ulice mění, většina fasád je velmi omšelých, statky čp. 25 a 26 polorozpadlé. Touto ulicí projedou denně stovky aut a dobré jméno nám to nedělá. ÚP již 18 let umožňuje vlastníkům domů podobu ulice změnit, RP regulaci jen upřesňuje a ukazuje určitou vizi. Jaká však opravdu tato ulice jednou bude, záleží jen na vlastnících jednotlivých domů a pozemků. I v případě, že pan Kočík zrealizuje své plány (po úpravě projektu v souladu s RP), bude to jen drobný dílčí krok k nějaké další změně. Rozhodně to nebude nutit ostatní vlastníky domů, aby je prodali jen proto, že dle ÚP a RP lze v daném místě postavit něco jiného, než tam dnes stojí.

...
Jsem přesvědčen, že návrh RP je pozitivním krokem kupředu. Změnit platný ÚP spolu s výraznou změnou navrženého RP a zakonzervovat Palackého ulici v dnešní podobě nepovažuji za správný postup.

...

Daniel Havlík

KUKÁTKO

vstupuje do 30. ročníku

Když v květnu roku 1985 vyšlo první číslo Kukátka, jeho „otcové zakladatelé“ určitě netušili, že Dobřichovický zpravodaj, s kterýmžto podtitulem Kukátko zpočátku vycházelo, bude v roce 2014 ještě existovat. Navzdory jejich „netušení“ však k tomu došlo a první číslo 30. ročníku je na světě. Nehodláme při této příležitosti připomínat cíle, které si Kukátko při svém zrodu vytкло, nebudeme hodnotit, co všechno se povedlo nebo nepovedlo, a do dalších let nebudeme sobě ani čtenářům nic slibovat. Omezíme se jen na to, že si připomeneme novoroční přípitek, kterým v lednu 1985 Kukátko vstoupilo do druhého ročníku; je v řeči vázané a jeho autor později „proslul“ pod šifrou HgS. Čtenář tak může porovnat sám, co bylo tehdy Kukátku přáno a jak se s tím vyrovnalo.

Ať jsou tvé stránky, Kukátko,
veselé, vážné i dravé
a odráží jak zrcátko
tep současnosti žhavé!

Dopisů dostávej fůry
ode všech občanů,
tipuj nám na víkend túry
za meze všedních dnů!

Kachna z tvých stránek když vyletí
a nad Berounku vznese se,
ať je to kachna století
a celým světem nese se!

Přejem ti, palce držíce,
přátelé mladí i staří:
alespoň rok dva tisíce
ať se ti přežít zdaří!

Zdá se mi, že Kukátko si všechna tato přání vzalo k srdci a splnilo je (až na tu kachnu, na kterou čtenáři stále marně čekají). A protože rok 2 000 už přežilo, hodí se při vstupu do 30. ročníku vytyčit nový smělý cíl:

Přejem ti, palce držíce,
přátelé mladí i staří:
Ať se ti k roku dva tisíce
padesát přidat zdaří!

HgS

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

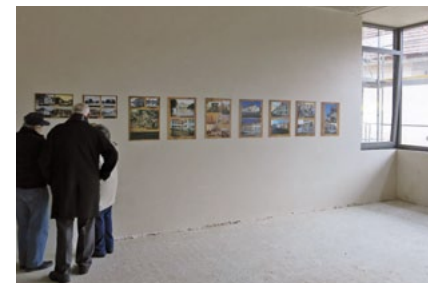
na stavbě nové školy

Nejsem určitě jediný, kdo pozoruje s potěšením, jak nám roste nová škola. A protože až dosud jsem rozestavěnou budovu viděl vždycky jen zvenku, uvítal jsem možnost podívat se dovnitř. Učinil jsem tak v rámci

Dne otevřených dveří, který se uskutečnil v neděli 9. února. a nebyl jsem sám. Přišli se podívat nejen ti, kteří už dávno škole odrostli, ale zájem projevovalo i mnoho rodičů s dětmi, které se v nové budově od září

letošního roku budou učit. Přestože vnitřní prostory, které jsme měli možnost si prohlédnout, zdaleka nejsou dokončeny, celkový dojem byl více než dobrý. Návštěvníky při prohlídce zaujal nejen interiér, ale i vystavené fotografie z průběhu stavby, snímky staré školy včetně jejího (na snímkách většinou zatopeného) okolí a zejména sku-

pinové fotografie žáků a učitelského sboru z doby, kdy jsem ji před dávnými léty spolu se svými vrstevníky navštěvoval. A protože už do nové budovy jako žák nejspíše chodit nebudu, aspoň bych rád popřál učitelům i žákům, aby se v ní cítili stejně dobře, jako jsme se ve zdech staré školy kdysi cítili i my.

HgS

DOB CENTRUM

aktuální informace

Možná jste postřehli nebo zaslechli, že dobře rozběhnutá výstavba v projektu DOB Centrum se v lednu zadrhla. Nejprve jsme mysleli, že půjde o zdržení v řádu dnů, pak několika týdnů, ale nelze vyloučit i zpoždění delší. Řád Křižovníků s červenou hvězdou požádal těsně před koncem zákonné lhůty Státní pozemkový úřad (SPÚ) o vydání pozemků, označených dle současného stavu v katastru nemovitostí jako parc. č. 155/2, 156, 157 a 158, přestože se jedná o pozemky zastavěné, které dle § 8 odst. 1. písm. a) ZMV (zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi) nelze vydat, neboť jsou na nich postaveny budovy č.p. 3, 432 a 433, které jsou ve vlastnictví DOB-Investu – tedy jiné osoby, než je stát nebo oprávněná

osoba. I když to považujeme za neoprávněnou žádost o vydání, nekomplikovala by výstavbu, kdyby se Řád křižovníků nedomáhal zastavení výstavby s odůvodněním, že jim ohrožuje vydání pozemků. A vedení SPÚ v čele s právě odvolaným ústředním ředitelem JUDr. Šťovíčkem v rozporu s předešlými kladnými stanovisky k výstavbě i potvrzením, že pozemky nebudou předmětem vydání v restituci, vydání části pozemků v lednu t.r. zcela překvapivě připustilo. Tím otevřelo řízení, které má své lhůty, a bude patrně nutné vyčkat, jaké nakonec SPÚ zvolí řešení. Paralelně jednáme se zástupci Řádu křižovníků, kteří dávají najevo připravenost nám případně jim vydané pozemky prodat, ale zatím se neshodujeme na ceně.

Nejrychlejším řešením by samozřejmě bylo, abychom nebránili vydání pozemků a s Křižovníky se dohodli na ceně, ale to vyžaduje přesvědčit vedení řádu a představitele správy majetku řádu, aby řád nechtěl hroudu zlata ale smysluplnou a poctivě určenou cenu. Tato dohoda, která by ve svém důsledku vedla k relativně rychlému vydání pozemků a následnému prodeji nám, by vyřešila majetkové vztahy k pozemku již letos (na rozdíl od námi předpokládaného termínu v roce 2015), ale oprávněnost takového vydání je dle našeho právního názoru velmi sporná a byla by proti duchu restitučního zákona.

Jakékoliv pokusy zastavit nám stavbu do vyjasnění, zda pozemek podléhá vydání či nikoliv, považujeme za účelový pokus získání výhody a způsob, jak neadekvátně navyšovat cenu pozemku. Mezi politiky se intenzivně diskutuje o oprávněnosti výše finanční náhrady pro církev, způsob naturálního vydávání majetků se však zatím ponechává bez větší pozornosti. Přes náš zcela jednoznačný pohled na danou situaci jednáme v zájmu hladkého průběhu námi realizovaného projektu o způsobu, jak záležitost vyřešit dohodou všech potenciálních účastníků sporu. Jde to však pomalu.

Daniel Havlík, DOB-Invest a.s.

PRÁDELNA ZELENÝ OSTROV před měsícem zahájila

Již měsíc se o Vaše prádlo v novém sociálním podniku starají a služby nabízejí pracovníci s vadami sluchu. Perou, žehlí, mandlují, opravují oděvy a prádlo, napínají dečky. Pracují zde i dvě milé dámy, které jsou zcela neslyšící. To vše s radostí a velkým nasazením pro vás dělají v Prádelně Zelený ostrov v Dobřichovicích.

Začali jsme spolupracovat i s panem Machalou, vyučeným ševcem v oboru a zajistíme vám i kvalitní opravy obuvi.

Postupně dotváříme i systém komunikace se zákazníky, takže se opravdu nemusíte obávat k nám dorazit. Naopak, vaši návštěvou podpoříte, hlavně po lidské stránce, začlenění znevýhodněných osob do společnosti.

Prádelna Zelený ostrov sídlí v Dobřichovicích, v ulici 5. května 3, v areálu bývalého statku (v budově, kde je i sál MUDr. F. Fürsta). Prodloužili jsme od poloviny února otevírací dobu, která je v pracovní dny od 8 do 17 hod.

www.zelenyostrov.eu

Těšíme se na vaši návštěvu!

Ilona Bedrnová

Projekt Prádelna Zelený ostrov vznikl díky podpoře MPSV a Evropských sociálních fondů v ČR.

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

K VÝROČÍ málem zapomenutému

Na škole měl kdysi nápis Plato:

Nevstupuj, kdo neznáš geometrii!

V dnešní době přesně vzato

žádní žáci by tam nebyli.

(E.C., Úvod do obecné teorie prostoru)

V loňském roce jsem si připomněl celou řadu významných výročí: 60 let od maturity, 45 let od svatby, 48 let od doby, kdy jsem se pevně rozhodl, že od zítřka přestanu kouřit, a 37 roků od doby, kdy jsem kouřit přestal. Připočtou-li se k tomu ještě narozeniny a svátky manželky, vnoučat, syna, bratra, přátel a také Velikonoce, Vánoce, Silvestr, 28. říjen a 1. máj, nemůžete se divit, že mi uniklo, že v roce 2013 uplynulo 2 400 let od založení Platónovy Akademie. Ve snaze tuto chybu napravit a také kvůli tomu, že nám to sdělovací prostředky nesdělily, jsem si řekl, že toto výročí by mohlo být připomenuto aspoň letos, nejlépe samozřejmě v Kukátku. Kulaté už sice nebude, ale jistou zajímavost nepostrádá, protože od vzniku Platónovy Akademie uplyne v letošním roce 2 401 let, kteréžto číslo vznikne z letopočtu roku 2014 pouhým přemístěním jedné číslice.

Proč ale na filosofickou školu, která byla založena v době tak vzdálené, vůbec vzpomínat? Může něco říci i nám, kteří žijeme v podstatně odlišných podmínkách, máme jiné zkušenosti a o světě toho víme mnohem víc? Myslím si, že by to mohlo být užitečné už kvůli tomu, že mnohé otázky, kterými se kdysi dávno přemýšleli lidé zabývali, jsou nezodpovězené dodnes; i v současné době je užitečné znát způsoby, kterými v oněch dobách hledali a nalézali odpovědi naši předchůdci. O některých

otázkách si sice myslíme, že jsme je už více méně uspokojivě zodpověděli, ale stále zůstává mnoho jiných, které na svou odpověď čekají. Naše současné znalosti nás ani v nejmenším neopravňují se domnívat, že od těch, kteří tu byli před námi, se nic naučit nemůžeme a že na jejich názory se můžeme dívat se shovívavým úsměvem.

V Encyklopedii antiky se můžeme dočíst, že Akademie byla proslulá filosofická škola založená v roce 387 př. Kr. Platónem (427 – 347), že stávala nedaleko athénských hradeb a že své jméno získala podle blízkého posvátného okrsku, který se na počest mythologického hrdiny nazýval Akadeieia. Nejednalo se o školu v dnešním smyslu, ale o volné neveřejné společenství „spřízněných duší“, ve kterém se „vyučovalo moudrosti“, řešily se filosofické problémy, studovala se geometrie a diskutovalo se o zákonech, kterými by měla být spravována lidská společnost. V průběhu staletí patřilo mezi její členy mnoho významných filosofů, mezi nimi i Aristotelés. Po Platónově smrti jeho Akademie nezanikla, ale vyvíjela činnost až do roku 529, kdy byla císařem Justinianem po více než devítisetletém působení zrušena. Nehodlám popisovat celou její historii, ani se podrobně rozepisovat o Platónovi a jeho učiteli Sókratovi, ale snad nebude na škodu zmínit se v této souvislosti o legendě, která se jich týká; vzpomenu si na ni vždy, když vidím letící labuť. Podle této báje se jednou Sókratovi ve spánku zdálo, že mu na klíně sedí labuť, která po chvíli rozepjala křídla a vzlétla. Hned následujícího dne, jak báje praví, se Sókrates setkal s mladým Platónem a tu labuť, o které se mu v noci zdálo, v něm

poznal. Legendy jsou legendy, ale fakt je, že Sókrates a mladý Platón se stali velkými přáteli. Platón tomuto přátelství zůstal věrný i po Sókratově smrti (roku 399 př. Kr.) a ve svých spisech mu postavil pomník „kovu trvalejší“.

Uvedme ještě na závěr známé podobenství o podzemní jeskyni, v němž Platón vysvětluje vztah smyslového světa k nadpozemskému světu idejí. Představme si, praví, dlouhou jeskyni, u jejíhož vchodu hoří oheň a na jejímž vzdáleném konci žijí lidé, kteří se nemohou obrátit a od narození hledí stále jen na její zadní stěnu. Planoucí oheň na ni vrhá stíny různých předmětů a tito lidé, kteří nikdy nic jiného neviděli a nic jiného ani vidět nemohou, budou je po jisté době považovat za skutečné. Kdyby se někdo z nich mohl otočit, vydat se k hořícímu ohni a vidět ne stíny, ale skutečné předměty, ne-

poznával by je a vůbec by nevěřil, že nyní vidí lépe; domníval by se, jak byl zvyklý, že skutečné byly ty stíny. A kdyby dokonce vyšel z jeskyně na světlo sluneční, byl by oslňen ještě více a teprve po čase by pochopil, jak jeho život v jeskyni byl ubohý a nicotný. Ta jeskyně – to je podle Platóna svět, v němž žijeme; věci, které nás obklopují, jsou pouhé stíny na její stěně a výstup z jeskyně na denní světlo představuje přechod ze světa pouhých stínů do světa, který není přístupný smyslům, do věčného a neměnného světa idejí.

Platónův svět idejí nejspíš neexistuje, ale otázky, na které se Platón pokoušel odpovédět před více než dvěma tisíci lety, existují dodnes. Přestože nejsou příliš aktuální, není na škodu si je aspoň někdy připomenout.

HgS

NAKUPUJTE hezky česky!

Už dávno jsem se smířil s tím, že jsou věci, kterým nikdy neporozumím. V poslední době však zjišťuji, že tento počet dost rychle narůstá, takže začínám mít obavy, že brzy překročí únosnou míru. Nedávno tyto mé obavy podpořil reklamní leták Penny Marketu, ve kterém mi bez bližšího vysvětlení radí, abych nakupoval hezky česky. Ono se to řekne, řekl jsem si, ale jak to mám, probůh, dělat? Až dosud jsem nakupoval tak říkajíc normálně a najednou mám nakupovat jinak? Nebo už jsem nakupoval hezky česky odjakživa a jenom jsem o tom nevěděl?

Chápal bych, kdyby po nás chtěli, abychom nakupovali hezky, tj. abychom neohmatávali volně přístupné pečivo, nekýkali a ne-

kašlali nad odkrytými regály, nebrali a ne nápadně pod kabát neukrývali vystavená pera a propisky, ve frontě se nerozčilovali a na slečnu u pokladny se usmívali nezávisle na obnosu, který na nás požaduje. Jak to mám ale udělat, aby to moje nakupování bylo nejen hezké, ale navíc i české? Neměl bych se sebrat a odjet se podívat, jestli ve Vídni nakupují hezky rakousky, v Bratislavě hezky slovensky a v Ulánbátaru hezky mongolsky? Kdybych totiž zjistil, že tam opravdu tak nakupují, určitě by mi to pomohlo; tamní způsoby bych upravil na naše poměry a s nakupováním hezky česky bych pak vůbec žádné problémy neměl.

Připouštím však, že je docela možné, že vý-

zva „Nakupujte hezky česky“ má naznačit kupujícím, aby před zbožím zahraničního původu dávali přednost výrobkům českým. Slogan je to krátký a úderný, jeho rým „hezky – česky“ je hezky český, ale zdá se mi, že pomíjí skutečnost, že v mnohých prodejnách se hezky česky nakupovat nedá, protože dá dost velkou práci české zboží v nich najít. Mírně se také podivuji nad tím, že Evropská unie k výzvě hezky českého nakupování neměla dosud žádné připomínky a že nepožaduje, abychom nakupovali hezky evropsky! Slovní spojení „hezky česky“ mi připomíná vlasteneckou říkanku, kterou měla moje babička – dej jí pán bůh věčnou slávu – na dečce v parádním pokoji: „Dobré pivo, děvče hezké, to jsou dary země české“. Tato říkanka vám nic neradila, nic na vás nežá-

dala a omezovala se pouze na vychvalování dvou darů, jimiž země česká údajně oplývá. Přestože s chválou těchto darů – zejména s chválou toho druhého – souhlasím, už tenkrát se mi zdálo, že rýmy typu „hezké – české“ a „hezky – česky“ jsou poněkud laciné. Mám také dojem, že se v nich trochu ozývá malá česká dušička, která závidí jiným národům a utěšuje se tím, že co je české, to je hezké. „Že jinde mají moře? No a co?! – My zase máme hezké české rybníky a při koupání se nemusíme bát žraloků!“ Vráťm-li se k otázce jak nakupovat hezky česky, musím konstatovat, že výše uvedené „úvahy“ nám při hledání odpovědi nijak nepomohly. A tak bude asi nejlepší odpovědět hezky česky tak, že celý problém hodíme za hlavu.

HgS

CHODÍME kolem...

Chodíme kolem něj. Potkávám ho téměř každý den. Každému musí být jasné, co je zač. Někteří si možná i všimli, kde „bydlí“. Někdy ho vídám, jak ráno, když už ho zima vyhnala z hromady odložených věcí (chtěl jsem napsat odpadků, ale zdráhám se tak označit něčí domov), jak vyráží na nekonečné procházky zimní krajinou. Protože to je jeden ze způsobů, jak zimu přežít. Nese svůj úděl tiše a odevzdaně. Nežebřá, nekrade, neváří se nikde opilý. Alespoň jsem ho tak nikdy neviděl.

Vždy, když jsem ho viděl, jak kráčí svou charakteristickou chůzí, kamsi i odněkud, bylo mi z toho tak trochu nepříjemně. Měl jsem pocit, že bych měl něco udělat. Nemohu se

přece tvářit, že se mě to netýká. Že vedle mne žije člověk, který nemá kde bydlet, pravděpodobně nemá často co jíst a každou zimu bojuje o přežití.

Dobře, proč ho tedy nevezmu k nám domů, nedám mu najíst, nenechám ho vykoupat a třeba ho, alespoň na zimu, neubytuji? No ale, co když má nějaké nemoci, máme přece malé děti. Kdo ví co je vlastně zač? Co když nás vykrade? Co když nám zašpiní náš čistounký byteček? Co když ...? Podobné otázky si asi klade každý, kdo viděl člověka v nouzi a ptal se sám sebe, zda by mu neměl nějak pomoci.

Nevím, jakými životními cestami kráčel, než skončil v Dobřichovicích jako bezdomovec.

Nevěděl jsem ani, zda mu tento životní styl vyhovuje. Tak jsem se ho zeptal. O práci stojí, je, dle svých slov, zkušený zedník a obkladač, ale nebrání se žádné práci. Za každou korunu, kterou si může na své nuzné živobytí vydělat je vděčný. V létě se mu sehnat příležitostnou práci občas podaří, v zimě je to bída. Nevyznám se v sociální problematice a tak vlastně ani nevím, jak mu lze oficiální cestou pomoci. Zdá se mi, že sociální dávky jsou pro někoho dostupné až příliš a pro někoho jsou naopak nedosažitelné. Možná ale někdo z vás ano.

Nevím, jak to chodí v Dobřichovicích s úklidem či jinými „veřejnými pracemi“, ale vážně

by se něco nenašlo třeba i „úřední cestou“? Možná by někdo uvítal příležitostného nebo i pravidelného pomocníka.

Možná by někdo dokázal poradit i s nějakým důstojnějším bydlením.

Pojďme spojit síly, vystupme z pohodlných a bezpečných vlastních „komfortních zón“ chráněných naší lhostejností a pomozme člověku v nouzi začlenit se zpět do naší společnosti.

Oslovit pana Josefa můžete buď osobně anebo prostřednictvím mailu

jsdobrichovice@seznam.cz.

Děkuji.

Vladimír Mládek

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ dobřichovický zvěřinec 2014

Obec netvoří jen občané. Spolu s námi tu žijí i zvířata. Ať už jsou to zvířata volně žijící nebo naši mazlíčci, hlídači, pracanti, lovci, zvířata sloužící k naší obživě, nebo ta, která nám domů přináší kousek exotiky, nesmíme zapomenout, že takové zvíře není věc.

Zaslouží si respekt a pozornost. Napadlo nás, že vytvoříme zvířecí fotografickou soutěž. A protože jde o soutěž – vyhraje nejoblíbenější fotografie.

Podrobné info k soutěži naleznete na adrese: <http://www.dobrichovice.info/zverinec>

POMOC proti zimě

V Přesazích č. 3/2013 jsme uveřejnili prosbu o pomoc pro opuštěná zvířata. Několik drobností se v Dobřichovicích našlo, proto uveřejňujeme prosbu ještě jednou:

Pokud v rámci úklidu vyhazujete staré deky, povlečení nebo matrace, zvažte, zda je

nechcete věnovat útlukům pro opuštěná zvířata. OS na ochranu opuštěných zvířat shromažďuje materiální pomoc a podle konkrétní potřeby ji předává útlukům.

Letošní zima sice není příliš tvrdá, ale my chceme být připraveni i na zimu další. Smut-

nou pravdou zůstává, že většina útluků a záchranných stanic se potýká s trvalým nedostatkem finančních prostředků a mohou existovat hlavně díky dobrovolníkům a dárcům.

Pokud se zapojíte, bude Vaše pomoc vítaná! Věci nemusíte nikam vozit, pokud budete chtít

něco darovat, přijedeme v rámci obce a okolí. Vše o nás: <http://osooz.cz/>

Facebook: Aukce ze srdce.

Kontakt: mobil: 724 060 180

e-mail: vaclavab@seznam.cz

Václava Brabcová

NEUMÍM KRESLIT nebo ano?

Umíte kreslit? Většina z nás dospělých asi odpoví stejně – „Ne!“ Ale, co když ano? Co když nakreslit to, co vidíme, zvládne každý, kdo umí držet tužku? Že se vám to nezdá? I já jsem pochybovala o takovémto tvrzení. Do chvíle, než jsem absolvovala seminář pro trenéry paměti s názvem *Kreativita v práci trenéra paměti*. Tento čtyřdenní blok zahájila Mgr. Alena Andrysová workshopem o kreslení pravou mozkovou hemisférou. Vysvětlila nám, že záleží na tom, jak se na věci díváme, kterou část mozku používáme více.

Děti si svět kolem sebe prohlíží pohledem bez domněnek. Písmenka vidí jako obrázky, v mracích vidí zvířata, tváře... Při pozorování světa používají spíše pravou hemisféru – fantazijní, tvořivou, emoční. Ve škole se pak učíme logicky uvažovat, analyzovat, poskládat úkony do správného pořadí za sebou. Začíná převažovat práce levé mozkové hemisféry nad pravou. Naučíme se význam věcí a přestáváme si je prohlížet. Je to moc pomalé, zdržuje to. Když něco vidíme, levá hemisféra ihned dodá význam a jde se dál.

Chceme-li pak něco nakreslit, paní Andrysová uváděla jako příklad botu, naše levá hemisféra nám řekne: „Délka boty je větší než šířka.“ Proto nakreslíme botu dlouhou. Jenže ona v perspektivě může být klidně širší než delší. Pak se na svůj obrázek dívá-

me a on je prostě divný, nepovedený a my smutní a přesvědčení, že kreslit neumíme. Pokud chcete objevit další principy *kreslení pravou mozkovou hemisférou* a nakreslit to, co vidíte, doporučuji vyzkoušet kurs Kreslení pravou mozkovou hemisférou, který připravilo Rodinné centrum Fabiánek a povede ho výtvarnice Hylda Mannion. Kurs v rozsahu sedmi devadesátiminutových lekcí začíná v pondělí 10. března od 18.30 v centru Ganesha v Dobřichovicích. Cena kursu je 1750 Kč, přihlásit se můžete e-mailem na rcfabianek@seznam.cz nebo telefonicky na číslo 606 652 292.

Pokud se vám kreslit nechce, ale přesto byste si rádi přeci jen trochu potrénovali pravou hemisféru, můžete zkusit následující cvičení. Uvedené citáty zkuste napsat druhou rukou, než kterou běžně píšete. Začněte hůlkovým písmem, pak to zkuste psacím a na konec zrcadlově zprava doleva, jako Leonardo da Vinci.

„I moudrý se stane hloupým, když na sobě přestane pracovat.“ (Orion Sweett Morden)

„Fantazie není ve skutečnosti nic jiného než druh paměti osvobozené od řádu času a prostoru!“ (Samuel Taylor Coleridge)

„Paměť je výsadou blbých. Chytrý nemá čas si pamatovat, chytrý musí vymýšlet.“ (Jan Werich)

Hana Habartová

BAREVNÝ STROM

je bezpečné a přátelské území

Denní klub pro seniory Barevný strom, otevřel své dveře první únorové pondělí v mém centru Dobřichovic, v Palackého ulici mezi instalatérstvím a dětskými botičkami. U této rušné ulice se nachází krásná klidná zahrada a v ní dům, v jehož přízemí začíná být docela rušno.

Denní klub je určen seniorům, kteří již z nějakého důvodu nemohou zůstat delší dobu sami doma (lidé s omezenou soběstačností, po cévní mozkové příhodě, s demencí,...). Pro seniory je každý den dopoledne připraveno cvičení na židlích a trénování paměti, následuje oběd, odpočinek a odpolední program – procházka, zahradničení, pečení, tvoření,...

Naprosto neopomenutelný je však fakt, že Barevný strom je také místem setkávání. Staří lidé jsou často celé dny sami doma,

v lepším případě jim dělá společnost kočka nebo pes a televize. O čem si pak povídat s dětmi a vnoučaty? Setkám-li se ale s vrstevníky a personálem klubu, dozajista mi den uteče rychleji, dozvím se nějaké novinky z Dobřichovic i okolí, něco nového se třeba naučím nebo já naučím někoho (= budu užitečným). Rodina se navíc nebude muset bát, jestli se mi něco nestalo v čase, kdy jsou všichni v práci nebo ve škole. A když se večer potkáme zase všichni doma, budeme mít o čem si vyprávět.

Barevný strom – denní klub pro seniory je otevřen každý všední den od 8 do 16 hodin. Pro bližší informace můžete navštívit stránky www.barevnystrom.cz nebo volat na tel. 603 383 523, případně psát na e-mail barevnystrom@seznam.cz.

Hana Habartová

„POHYB JE ŽIVOT

bez pohybu je život nemyslitelný“

Prohlašoval izraelský fyzik a vynikající odborník v oblasti pohybu Dr. Moshé Feldenkrais, který vyvinul neobvyklou, v České republice doposud téměř neznámou pohybovou metodu.

1. O Moshé Feldenkraisovi jsem poprvé slyšela začátkem osmdesátých let minulého století v Německu. Jeho biogra-

fie mne zaujala natolik, že jsem si přečetla jeho knihu Pohybem k sebeuvědomění. V češtině ji vydalo nakladatelství Pragma.

V knize Feldenkrais rozvíjí nebývalé teorie o využití a přístupu k pohybu, které mne sice zaujaly, ale i znejistily. Jeho teorie stavěly totiž na hlavu téměř vše, co jsem se doposud ve fyzioterapii učila a praktkovala. Pracovala jsem v té době hlavně se sportovci, a tak se ta zdánlivě pomalá a neakční metoda absolutně nehodila do mé pracovní náplně a životního tempa.

Když jsem o několik let později otevřela ve Stuttgartu vlastní fyzioterapeutickou praxi, začala jsem se setkávat s pacienty, kteří byli jakoby rezistentní proti mému terapeutickému snažení. Metody, běžné v rehabilitaci, jim většinou přinesly jen krátkodobou úlevu, ale neodstranily jejich potíže trvale. Měla jsem pocit, že někteří pacienti potřebují nějakým způsobem „přeprogramovat“, ale nevěděla jsem, jak na to. Pracovní nespokojenost a nakonec i vlastní zdravotní potíže, mne přiměly k tomu, abych začala hledat jiné cesty osobního a pracovního přístupu.

První workshop Feldenkraisovy metody, během kterého “zázračně” zmizely mé chronické bolesti šíje a ramene, a po kterém jsem se cítila nadlehčená a jakoby „přestavěná“, mne během několika hodin prakticky přesvědčil o tom, že není pohyb, jako pohyb. Tak začal můj osobní vývojový proces, z kterého se po absolvování čtyřletého tréninkového programu Feldenkraisovy metody v Heidelbergu stala i nová etapa mé pracovní činnosti.

Ve workshopech a individuálních hodinách, které vedu v České republice a v Mnichově, se setkávám s různými příběhy a lidskými osudy. Setkávám se s klienty, kteří trpí chronickými bolestmi a pohybovým omezením. S klienty, kteří vyzkoušeli všemožné terapie a kterým nedovedli trvale pomoci ani lékaři, ani terapeuti.

Setkávám se s dětmi s vývojovými, psychickými a neurologickými problémy. Setkávám se s lidmi, kteří by chtěli svůj život změnit,

nebo právě hledají řešení pro svoji osobní životní situaci. S lidmi, kteří chtějí kvalitně relaxovat, nebo předejít stresu.

O workshopy mají zájem kolegyně a kolegové, kteří hledají alternativní cesty pracovního přístupu. A obracejí se na mě lidé, kteří chtějí rozvíjet svoji osobnost, udržet si vitalitu a flexibilitu a kvalitu svého života.

2. CO JE FELDENKRAISOVA METODA?

Způsob učení - minil Dr. Moshé Feldenkrais. To je samozřejmě velmi strohá definice. Feldenkraisova metoda je způsob učení zdokonalující funkčnost těla a kinestetické (pohybové) citění. Je to neobvyklý přístup k učení ve všech životních oblastech. Je to forma sebevýchovy, která nám dává možnost růstu jako osobnosti a získání autonomie.

VYUČOVÁNÍ MÁ K DISPOZICI DVĚ CESTY:

- lekce skupinové, které se označují zkratkou ATM (Awareness Through Movement®) - Pohybem k sebeuvědomění
- lekce individuální, které se označují zkratkou FI (Functional Integration®) - Funkční integrace

UČENÍ PODLE FELDENKRAISOVY METODY

Vyučování Feldenkraisovou metodou je pedagogicky vedená neuromotorická komunikace mezi učitelem - FELDENKRAIS®-Practitionerem a žákem - klientem.

Při učení hraje zásadní roli tělesné uvědomování, sebecitění a sebezpozorování. Obě techniky - lekce ATM i lekce FI - využívají pohyb a kinestetický smysl, tedy smysl pro pohyb, jako prostředek k působení na centrální nervový systém klienta.

Nevyučuje se tak, jak to známe z klasického vyučování, tedy formou předávání již vyzkoušeného a obecně osvědčeného. Nevyučuje se formou soutěžení, hodnoce-

ní, opravování, nebo kritizování. Pohyb se neposuzuje podle běžného kritéria pohybových technik „správně“, nebo „špatně“.

Podle Feldenkraise má jakékoli učení smysl jen tehdy, když nám dělá radost, budí naši zvědavost, dokáže upoutat naši pozornost, udivit a překvapit nás. Má-li být učení jednoduché, efektivní a trvanlivé, tak musí probíhat zevnitř, pod vlivem vnitřního prožitku. Učitel proto motivuje žáky buď verbálně - ve skupinových lekcích ATM, nebo dotekem - v individuálních lekcích FI, k tomu, aby si uvědomili své tělo ve vztahu k zemské přitažlivosti a své pohyby v určitých souvislostech.

Nabádá je k vědomému provádění pohybu a k zkoumání vlastního způsobu jeho provádění. Dává jim možnost rozvíjet svůj vlastní způsob pohybu a nabízí jim jeho různé variace. Tím je navede k objevování a uplatnění těch schopností, kterých dosud nevyužili. Žáci se pohybují ve svém tempu a respektují hranice svých možností. Dělat se běžné i neobvyklé, jednoduché i mnohostranné pohyby. Není přitom vůbec důležitý tělesný výkon a neupínáme se na nějaký cíl, kterého chceme dosáhnout. Pohyby se provádí jen lehce a takovým způsobem, aby nevyvolávaly bolest, dělají se bez úsilí, neopakují se mechanicky a každý pohyb se prožívá jako nový zážitek.

Existuje asi 700 lekcí ATM, které sestavil sám Moshé Feldenkrais.

Lekce ATM a lekce FI trvají asi 50 minut. Lekce ATM mají víceméně pevnou strukturu. Lekce FI využívají prvků lekcí ATM, ale vždy vznikají pod vlivem momentální situace a individuální potřeby klienta.

3. ORGANICKÉ UČENÍ

V lekcích Feldenkraisovy metody najdeme většinu vývojově relevantních pohybů dětí a prvky procesu organického učení,

tedy způsobu učení, který používají malé děti v prvních letech života.

Děti v prvních letech svého vývojového procesu prozkoumávají hravým zkoušením pohybové rozmanitosti. Tím se učí funkční úkony a osvojují si tělesné znalosti o fyzikálních pochodech a komplexních souvislostech. Při učení se řídí svými pocity. Hledají pohyby, které jsou příjemné a plynulé, spontánně je mezi sebou koordinují a vybírají si ty nejefektivnější. Úspěch v učení je závislý na aktivním vnímání prováděné činnosti. Aktivním vnímáním vznikají nové synapse, tedy spojení mezi nervovými buňkami.

U některých dětí může být v prvních letech života schopnost vnímání a vytváření pohybů, ale i schopnost vnímání a vytváření vztahu k okolí, z různých důvodů narušena. Mluvíme o funkčních poruchách v oblasti fyzické, mentální a emocionální. Pomocí lekcí FI lze chybějící proces organického učení znovu navodit. Mozek dítěte reaguje na vjemy, které mu učitel svými doteky předává. Nové a nezvyklé impulsy motivují mozek k hledání nových a nezvyklých řešení a přerušovaný proces organického učení pokračuje.

CELOŽIVOTNÍ UČENÍ

Schopnost organického učení a vytváření nových synapsí je v prvních letech života dítěte nejintenzivnější, zůstane ale zachována celý život. Každý z nás je schopný učit se celý život. Každý z nás může v jakémkoli věku znovuobjevit rozmanitost původně existujících pohybových možností. A nejen to. Novou tělesnou flexibilitu doprovází i flexibilita mentální. Zkušenost, když nejde jedno, tak jde to druhé, platí nejen v somatické rovině, ale vztahuje se také na myšlenkové pochody. Tento poznatek vede u dospělých a zejména u starších lidí překvapivě rychle k znovuobjevení spontánnosti a chuti k experimentování.

Starší lidé slyší často od svých ortopedů zničující diagnózy a prognózy a většina z nich je přijme jako osud, proti kterému se nedá nic dělat. V hodinách Feldenkraisovy metody mohou s překvapením zažít, že se nemusí s omezeními, které s sebou stárí přinášejí, jen tak beze všeho smířit. Že mohou jednoduchou a příjemnou cestou podstatně zredukovat bolesti a najít volnost pohybu. Že mohou znovu objevit něco, co ztratili: důvěru ve vlastní schopnosti, cit pro své vlastní tělo a radost z pohybu.

To zásadní zjištění, že co se týká učení, tak ještě není všem dnům konec, dělá právě ze seniorů ty nejpilnější žáky. Velmi rychle se naučí lépe se organizovat a změnám všedního dne čelit flexibilně a otevřeně. Rozvinuté a vytříbené uvědomování si sebe sama se pozitivně projeví i v chápání ostatních lidí a obecně celého světa.

4. Na obrázku vidíte 71letého Ben Guriona, zakladatele a prvního ministerského předsedu státu Izraele, kterého Moshé Feldenkrais postavil na hlavu. Než se Ben Gurion stal jeho žákem, trpěl silnou dýchavičností, bolestí zad a celkovým omezením pohyblivosti.

JAK FELDENKRAISOVA METODA VZNIKLA?

Před sedmdesáti lety, uprostřed druhé světové války, pracovala v jednom malém městě v severním Skotsku skupina význačných vědců pro britské ministerstvo námořnictví na vývoji sonaru. Protože mnohým z nich na tomto opuštěném místě chybělo vědecké využití a vzdělávací možnosti, využívali volných večerů k uspořádání různých přednášek a následných diskusí.

Jeden z nich vskutku vynikal svými provokujícími tezími a jeho přednášky vedly pokaždé k vášnivým diskusím. Propagoval nový způsob stimulace lidského mozku k dalšímu vývoji, a to prostřednictvím přímo směšně jednoduchých a nenápadných cvičení vleže na zemi.

Byl to Dr. Feldenkrais, který velice fundovaně a přesvědčivě prezentoval základy své neobvyklé metody, která jeho vědecké kolegy stejnou měrou nadchla, animovala, provokovala i šokovala.

Kdo byl ten Dr. Moshé Feldenkrais, ten podivín, který dokázal většinu z těch uznávaných vědců a vážených odborníků vyprovokovat k tomu, aby pod jeho vedením dělali v blízké škole jakési komické cviky a experimentovali s nimi?

Moshé Pinchas Feldenkrais se narodil v roce 1904 na Ukrajině a jako čtrnáctiletý odešel krátce po první světové válce sám a z vlastní iniciativy do Palestiny. Žil v Tel Avivu, po maturitě studoval matematiku, zároveň si vydělával na živobytí jako dělník, zeměměřič a vychovatel. Ve volném čase se věnoval sportu, hlavně sebeobraně jiu jitsu a fotbalu. Později odešel do Paříže a vystudoval fyziku, elektrotechniku a strojní inženýrství. Stal se doktorem věd ve fyzice a pracoval v týmu vědců v institutu Frédérica Joliot-Curie v době, kdy tento získal Nobelovu cenu za objevení indukované radiace.

V Paříži se Feldenkrais setkal se zakladatelem moderního juda Jigoroem Kano. Nechal se vycvičit v judu, založil první evropský judistický klub a byl jedním z prvních Evropanů, který dosáhl černého pásu. Když v roce 1940 obsadili Němci Paříž, odešel Feldenkrais do Anglie. Po autobusové nehodě začal mít vážné problémy s kolenem, které si zranil v mládí při fotbalu. Trpěl periodicky se opakujícími a často i měsíce trvajícími bolestmi, spojenými se značným omezením pohyblivosti. Angličtí lékaři mu řekli, že jestli se nepodrobí operaci, tak už nikdy nebude chodit, ale nemohli mu úspěch operace záručit. Feldenkrais se rozhodl, že si pomůže sám.

5. Začal studovat všechno, co v té době bylo o zdraví a léčení dostupné. Studoval fyziologii, anatomii, neurofyziologii, pohybovou terapii, psychoterapii, jógu, ale i akupunkturu a hypnózu. Osvojil si znalosti biomechaniky, využil svých znalostí z fyziky a svých znalostí východních bojových sportů. Především ale pozoroval pohyby malých dětí a porovnával je s vlastními pohybovými vzorci. Přišel na to, že jeho potíže s kolenem jsou závislé na způsobu, jak se používá.

NEUROPLASTICITA MOZKU

Při zkoumání svých zažitých pohybových vzorců došel k poznatku, že lidský mozek má téměř nekonečnou kapacitu, která není vůbec využívána. Sám na sobě zjistil, že když vědomě zmobilizuje určité areály svého mozku, tak má k dispozici mnohem víc pohybových a akčních možností, než si myslel.

Výzkumy o neuroplasticitě lidského mozku dnes nejen hypotézy Moshé Feldenkraise potvrzují, ale zároveň ukazují, jak byl v mnohých myšlenkách daleko před svojí dobou. Teprve během posledních dvou desetiletí došlo k podstatnému rozvoji neurovědy a podařilo se vyvrátit domněnku, podle níž se člověk s určitým počtem neuronů narodí, ty postupně zanikají a ve stáří již nemohou vznikat nové. Dnes víme, že nové neurony a spojení mezi nimi mohou vznikat v každém věku, a že je náš mozek kdykoli schopný měnit svoji strukturu pod vlivem nových podnětů a zkušeností.

OBRAZ JÁ

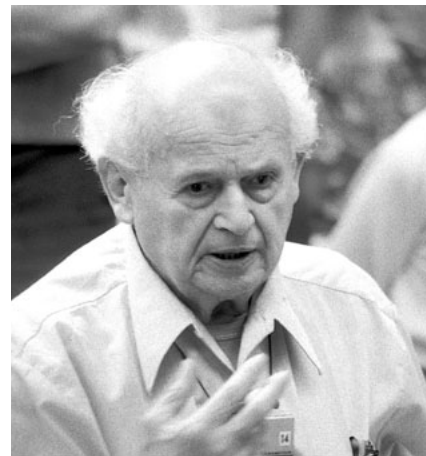
Během svých pohybových experimentů si Feldenkrais ujasnil souvislost mezi zažitými stereotypy a představou kterou o sobě máme, tedy naším obrazem JÁ. Tento obraz JÁ vzniká pod vlivem tří faktorů: je částečně zděděný, částečně vštípený výchovou a částečně jej utváříme sebevýchovou.

Jen sebevýchovu můžeme sami ovlivnit, neboť naše fyzické možnosti jsou nám genetiky dané a výchova nám byla vnucena.

Feldenkrais také přišel na to, že nestačí jen nahradit starý pohybový vzorec vzorcem novým. Podstatné je, aby se ten nový vzorec stal součástí toho obrazu, který o sobě máme, tedy našeho obrazu JÁ. A našel zcela jednoduchou cestu, jak toho docílit.

CESTA K SEBEPOZNÁNÍ

Zjistil, že vůbec není nutné hloubat nad obsahem, nebo výsledkem toho, co děláme. Mnohem přínosnější je zkoumat, jak to děláme. Neboť ten způsob „jak“ to, či ono dě-

láme, ten proces našeho činění, je pro nás charakteristický. Ten postup, který použijeme, je nezaměnitelný a neopakovatelný u jiné osoby. Je to výraz naší individuality a součást našeho obrazu JÁ.

Když porozumíme tomu jak to či ono děláme, tak můžeme rozpoznat svoji jedinečnost. Poznáme své kvality, své schopnosti, svá nadání a své skutečné potřeby. Teprve, když poznáme i svá omezení, své návyky, své stereotypy a uvědomíme si je, tak můžeme hledat a najít jiné způsoby postupu.

Teprve tehdy až budeme vnímat rozdíly mezi pohybovým stereotypem a alternativními pohyby, tak budeme mít možnost volby mezi „starým“ a „novým“ způsobem. Budeme moci zvolit ten pohyb, který je pro danou situaci nejvhodnější.

6. FELDENKRAIS A KONVENČNÍ TERAPIE

Feldenkrais považoval za zbytečné zabývat se opravami těla zevnějšku, tedy tím, že napodobujeme tzv. „správné“ držení těla, nebo „správný“ pohyb. Stejně tak považoval za zbytečné opravovat tělo čistě mechanickým účinkem, nebo opravovat jen jednu jeho část. Odmítal terapie, jejichž cílem je dosažení nějaké všeobecně platné tělesné normy. Byl přesvědčen o tom, že individualita kaž-

dého jedince vyžaduje i individuální přístup v terapii. A považoval jednotu mysli a těla za objektivní realitu.

Sám skutečně během krátké doby přeprogramoval své pohybové vzorce natolik, že se začal pohybovat jinak a bez bolesti. Nikdy se žádné operaci nepodrobil a dokonce zase začal cvičit judo.

Po válce se Feldenkrais vrátil zpátky do právě vzniklého státu Izraele. Svoji metodu zdokonalil a koncem šedesátých let ji v Tel Avivu předal v prvním výcviku třinácti studentům. V sedmdesátých letech následovaly další výcviky v Evropě a v USA, které absolvovalo na 300 studentů. Své poznatky publikoval v několika knihách. Dr. Moshé Feldenkrais zemřel v roce 1984 v Tel Avivu.

VYUŽITÍ FELDENKRAISOVY METODY

Feldenkraisova metoda není terapie, i když má terapeutické účinky. Je využívána v rehabilitaci, v psychologii, ve sportu a v umění a je vyhledávána lidmi, kteří chtějí komplexně rozvíjet svoji osobnost a zachovat si kvalitu svého života. Je vhodná pro každého bez omezení věkem a kondicí.

V češtině vyšly následující knihy s tematikou Feldenkraisovy metody v nakladatelství Pragma www.pragma.cz:

Moshé Feldenkrais, *Pohybem k sebeuvědomění*
Masters/Houston, *Naslouchejte svému tělu*
Roger Russell, *Zbavte se bolesti zad*
Yochanan Rywerant, *Systém funkční integrace*
Steven Shafarman, *Vědomí léčí*
Frank Wildman, *Feldenkrais na každý den*

AUTORKA ČLÁNKU:

Jitka Nagy, FELDENKRAIS®Practitioner & Physiotherapeut, vede od léta 2013 v **Centru komplexní péče** v Dobřichovicích individuální lekce Funkční integrace a skupinové lekce Pohybem k sebeuvědomění, vycházející z Feldenkraisovy metody. Informace o individuálních lekcích a workshopech najdete na: www.ckp-dobrichovice.cz

OSUDY

dobřichovických gruntů

V tomto čísle si povíme pár slov o obyvatelích statků č. 13 a č. 14 v ulici 5. května. Dům č. 13 byl v 50. letech minulého století zbourán a ze stodoly byla postavena požární zbrojnice. Vedlejší dům č. 14 byl rovněž postaven nově, zůstaly jen hospodářské budovy.

Grunt Kozlovský aneb u Kulíšků č. 13

Rodina Kozlová aneb Kozlovcová připomíná se v urbáři již r. 1515. R. 1567 hospodařil na gruntě Tuma Kozel, přejav statek po otci svém Ondříčkovi. Tuma prodal grunt r. 1583 Adamu Kozlovi. Adam Kozel měl v r. 1607 statek zaplacený. Rodina Kozlova přečkala válku švédskou, ale vymřela v r. 1680 v pokolení mužském. Kateřina Kozlová se provdala za Tomáše Kulíška a poslední rodu Kulíškovy pronajal chalupu Josefu Šebestovi z Karlika 62. Později koupil ji nájemce zdejšího velkostatku Richter, jenž část pozemků odprodal. Zbytek koupil Abraham Urbach, řezník a obchodník dobyt看em a otevřel v tom domě výsek masa a porážku. (P. J. Hradec – kráceno).

„Statek č. 13 patřival Kulíškům, od nichž ho koupil žid Urbach, řezník, který jej potom předal dceři, která se provdala za obchodníka s obilím Frešla. Urbach měl tu také porážku dobytka a prodej masa. Já mám na tu dobu vzpomínku nesmazatelnou z těla. Jednou šel jsem kolem s houslemi v podpaží a najednou se na mě vyřítíl veliký řeznický pes, který mě poválil na zem a na noze dosti vážně pokousal, že jsem potom asi 5 neděl nemohl chodit. Vyléčili mě ale lékaři, ale jizva na noze zůstala. P. Urbach mi nosil v nemoci často cukroví a cukrkanď, nakonec dal mi také ušit nové šaty. Bolest se zahojila jako jiné horší věci na světě – a časem i bolesti všechny

se zapomenou, až zemřou ti, kdož je zažili. Frešl zařídil také krám se zbožím kupeckým. Měl několik dětí, rodina byla oblíbená. Dvě dcery daly se pokřtiti, a sice jedna, když se chtěla stát učitelkou, druhá když se provdala za bankovního úředníka, kterému náležely v Praze I na Františku budovy bývalého kláštera sv. Anežky.“ (Ze vzpomínek F. Havlíka ve školní kronice) Statek vlastnilo několik generací rodu Kulíškových, např. Martin a Magdaléna, v 18. století Václav Kulíšek († 1842 ve věku 75 let) se ženou Kateřinou, roz. Holou z Přední Třebaně, potom jejich syn Václav se ženou Veronikou, dcerou Jana Halíka, mlynáře z Chýnice. Pak byl pronajat a nakonec prodán. Abraham Urbach, řezník a obchodník s dobyt看em, tu zřídil výsek a prodej masa. Byl rabínem, měl dceru Kateřinu, která se narodila v Dobřichovicích 5. 8. 1839. Kateřina se vdala za Ignáce Freschla, obchodníka z nedaleké Mořiny. Příjmení má tři pravopisné podoby: Fröschel, Freschel, Freschl.

Pozn. V obci Mořina bývala synagoga a židovský hřbitov, ten byl po r. 1990 pietně upraven. Synagoga byla po svém zrušení ve 20. letech minulého století židovskou obcí darována sokolům, kteří ji upravili na sokolovnu. Ani ta však v současnosti neexistuje, protože je objekt v soukromých rukou.

Situační snímek znázorňující umístění domů čp. 13 a 14 v ulici 5. května dnes.

Ignác Freschl se narodil 2. 10. 1831 v Mořině, zemřel 11. 3. 1912 v Dobřichovicích, dožil se 80 let. Jeho žena Kateřina zemřela 10. 10. 1906 v Dobřichovicích ve věku 67 let. Oba jsou pochováni na židovském hřbitově v Mořině. Měli patrně 7 dětí, 5 děvčat a 2 chlapce. V rodině se hovořilo německy, i když ovládali jistě i mluvenou hovorovou češtinu. Na náhrobku Ignáce Freschla je nápis:

*Dort in jenen bessern Welten,
wird der Herr Dir reich vergelten,
was auf Deiner Erdenbahn
Du als Vater uns getan.*

Volný překlad:

*Tam na onom lepším světě
se Ti Pán bohatě odmění
za to, co jsi na své pozemské dráze
jako otec vykonal.*

Na pomníku Kateřiny Freschlové je napsáno:

*Wer treu wie Du am wahren Glauben hing,
wer fromm wie Du durch dieses Leben ging,
wer für der Kinder Glück sein Herzblut gab,
der lebet fort, ruht er auch längst im Grab.*

Volný překlad:

*Kdo věrně jako ty byl pravě víře oddán,
kdo zbožně jako ty životem krácel,*

Rodinné pomníky ze hřbitova v Mořině - Ignác a Kateřina Freschlovi a dcera Berta

*kdo pro štěstí dětí svou krev ze srdce dal,
ten žije dál, ač odpočívá provždy v hrobě.*

Známe většinou pouze jména jejich dětí: Berta, Adéla, Karolína, Emílie, Regína, Julius a Karel. Berta Freschlová se narodila 1. 5. 1864 v Dobřichovicích č. 13 a zemřela zde 25. 4. 1896 ve věku 32 let a je pochována na židovském hřbitově na Mořině.

Na jejím pomníku je napsáno:

*Gut und treu warst Du stets hienieden,
Fleissig, redlich durch Dein ganzes Leben,
Zeitlich bist Du ach! von uns geschieden
Mög Dir Gott den Seelenfrieden geben.
Frieden Deiner Asche!*

Volný překlad:

*Dobrá a věrná byla jsi vždy zde na zemi,
pilná a poctivá po celý život,
předčasně ses s námi rozloučila,
ať Ti Bůh dá mír v duši.
Pokoj Tvému popelu!*

Adéla Freschlová se narodila 15. 1. 1878 v Dobřichovicích, sloužila tady a snad i ve Všenorech. Majetek zdědil syn Karel Freschl, který se narodil 15. 2. 1872 v Dobřichovi-

cích a oženil se s Olgou Neumannovou z Krabošic, okr. Říčany, dcerou Josefa Neumanna a Barbory, roz. Freundové. Narodila se 10. 7. 1884. Zařídili si krámk s galanterními potřebami, prodávali knoflíky, nitě, jehly apod. a obchodovali s obilím. Měli jedinou dceru Malvínu, narozenou 8. 8. 1911 v Dobřichovicích. Otci bylo při jejím narození 39 let, matce 27. Do zdejší školy nastoupila v r. 1917. Podle ústní tradice se provdala a měla dceru. Za 2. světové války museli občané židovského původu podat majetkové přiznání. Dům č. 13 je v něm označen jako zchátralý, pozemky v Dobřichovicích o výměře 6 ha 50 arů a v Leitech 1 ha 46 arů. Celková hodnota majetku nabytého dědictvím v l. 1906 – 1907 činí 300 000.- K. 13. 8. 1942 odchází Karel a Olga Freschlovi do Prahy k tzv. transportu a 15. 10. 1942 umírají v plynové komoře likvidačního tábora v polské Treblince.* Také jejich dcera Malvína, snad provdaná Epsteinová, a vnučka umírají v koncentračním táboře. Podle internetové databáze obětí holocaustu lze předpokládat, že obě spolu s dalšími členy rodiny byly nejprve internovány v Terezíně a pak zemřely v polské Zamošci.**

21.10.1950 podává hasičský sbor na MNV žádost o vykoupení statku pana Karla Freschla pro vybudování nové hasičské zbrojnice. Žádost byla vyřízena k 18. lednu 1951. 14. července 1952 byla podepsána kupní smlouva. Obytné stavení bylo zbouráno a stodola adaptována. Stavba zbrojnice vážla na nedostatku peněz, materiálu a brigádníků. Teprve 20. a 21. srpna 1960 se hasiči dočkali kýženého otevření nově zbudované požární zbrojnice. V sobotu 20. srpna se konala přátelská veselice, v neděli 21. srpna slavnostní schůze k 80. výročí trvání sboru.

Treblinka* byl nacistický vyhlazovací tábor v Polsku, zhruba 100 km severovýchodně od Varšavy na břehu řeky Západní Bug u stejnojmenné vesnice. Původně se jednalo o pracovní tábor, ale od července 1942 vznikl vyhlazovací tábor Treblinka II. Tábor byl zrušen po vzpouře v srpnu 1943. Bývá udáváno 730 až 900 tisíc mrtvých (podle jiných pramenů až 1 000 000). Přezili pouze uprchlí vězni. Vzhledem k relativně krátké době provozu (červenec 1942 – srpen 1943) a k počtu obětí Treblinka drží děsivý rekord v počtu zavražděných na jednom místě v celé historii lidstva.

Zamość – Záměstí** je okresní město na východě Polska. Leží na severním okraji vysočiny Roztocze a protéká tudy říčka Łabuńka. Za nacistické okupace bylo okolí Zamošce vybráno pro projekt německé kolonizace. Město bylo přejmenováno na Himmlerstadt. 110 000 lidí bylo vyhnáno z domovů, 6 000 **Židů** zahynulo ve vyhlazovacím táboře zřízeném v místní tvrzi.

Pokud by někdo ze čtenářů znal podrobnosti o rodině Freschlově, ráda si je vyslechnu a zapíši. J. V.

Grunt Kubisstovský neb u Palátů č. 14

Před r. 1567 byl majitelem Matěj Holcát, po něm Martin a měl grunt zaplacený a nezavadný. Od něho koupil statek se vším příslušenstvím s dovolením velmistra Berký z Dubé Petr Kubišta za 140 kop míšenských. V r. 1606 měl grunt úplně zaplacený. Kubišta ve válce chalupu opustil a více se nevrátil. Chalupa připadla proto vrchnosti a přešla koupí na Pavla Palátu. R. 1756 držel ji Tomáš Palát.

Palátové, jimž přezdívali Hejnicové, byli na chalupě až do roku 1848. Tehdy koupil chalupu Jan Trousílek, rychtář, po něm ji zdědil Antonín Trousílek, jehož dcera se provdala za nynějšího majitele Josefa Brodeckého. (P. Josef Hradec – kráceno).

Rod Palátů se držel na této chalupě dlouho, snad po dvě staletí. Vystřídalo se tu několik generací. V 18. století tu hospodařili Tomáš a Anna Palátovi, kteří umírají současně v prosinci 1771. Po nich nastupují Matěj a Magdaléna Palátovi, kteří opět umírají shodně v r. 1792. Pak nastupují Vojtěch s Magdalénou, roz. Procházkovou, kteří měli asi 11 dětí, z nichž 6 zemřelo v dětském věku od ½ roku do 9 let.

Trousílkové

R. 1848 kupuje hospodářství č. 14 Jan Trousílek, který byl po dlouhá léta dobřichovickým rychtářem. Narodil se 25. 4. 1812 v Solopiskách v č. 3. Jeho otec, rovněž Jan Trousílek (Trausylek), byl rolníkem a dvakrát se oženil. Měl 20 dětí, ale málokteré se dožilo dospělého věku. V 1. manželství se narodilo 14 dětí, z nichž přežily dětský věk 4 dcery. Ve druhém svazku s Kateřinou Holubovou z Vonoklas, jejíž otec Tomáš Holub byl vonoklaským rychtářem, se narodilo 6 dětí, ale přežil pouze 1 syn, náš budoucí rychtář. Otec umírá r. 1816, to jsou malému Janovi 3 – 4 roky. Jeho maminka, p. Kateřina Trousílková, ve stáří žije u svého syna v Dobřichovicích a zde také r. 1853 umírá.

Fotka rodiny Trousílkovy: rodiče – Antonín Trousílek a Veronika, roz. Rážová; 3 dcery. Odleva: Anna, Johanna a Aloisie

Jan Trousílek se oženil s Annou Vorlovou (1808 – 1874) z Dolních Mokropes, dcerou Hynka Vorla, kováře a polovičního sedláka, a Kateřiny, dcery Václava Habakuka, sedláka z Dolních Mokropes.

R. 1848 kupují usedlost č. 14 v Dobřichovicích. Ve stáří rychtář onemocněl a kvůli cukrovce přišel o nohu. Přesto se snažil rodině

Manželé – Josef Brodecký *1881 a Aloisie, roz. Trousílková

pomáhat při hospodářství. Narodilo se jim 7 synů, z nichž pouze poslední – Čeněk umírá záhy po porodu. Nejstarší Josef (1834 – 1905) se stal zahradníkem - zprvu ve Valči, tehdejší kraj Cheb – pak v Prostějově. Oženil se r. 1863 s Marií Landovou z Dobřichovic č. 16, dcerou Václava Landy, sedláka a školního dohláze, a Kateřiny, roz. Konrádové ze zdejšího statku č. 27.

Druhý syn František (*1836) se vyučil kolářem, žil v Dobřichovicích, zprvu na rodném statku a pak v chalupě v č. 30, dnes již zbourané, stála naproti škole v současném areálu Jednoty – COOP.

R. 1862 se oženil s Marií Kubicovou, dcerou Václava Kubice, poklasného v Dobřichovicích č. 41.

Jejich dcera Anna Veronika (*1863) se r. 1884 provdala za Bedřicha Tittla, oficiála na západní železniční dráze. Třetí syn Antonín (1838 – 1927) pokračuje v hospodaření na rodném statku a dožívá se 88 let. R. 1874 se oženil s Veronikou Rážovou (1851 – 1908), dcerou Josefa a Anny Rážových z Letů č. 12. Měli 5 dětí, z nichž první dvě umírají v raném dětství. Syn Jaroslav žil 4 roky a 8 měsíců, dcera Božena 2 roky 5 měsíců. Dcera Jana (1882 – 1934) se r. 1902 provdala za Ladislava Landu, rolníka, a žili v Dobřichovicích v č. 10. Dcera Aloisie (1883 – 1973) se vdala r. 1911 za Josefa Brodeckého (1881 – 1963) a hospodařili na statku č. 14. Dcera Anna (*1887) se vdala za úředníka Horymíra Nebeského a žili v Radotíně. Čtvrtý syn Jan (1841 – 1877) se vyučil sladovníkem a převzal živnost v Karlíku v č. 62, po Štumpfovi. Oženil se s Barborou, roz. Bejlkovou ze Solopisk. Umírá v 36 letech. Pátý syn Hynek (*1846) vystudoval hospodářskou školu v Děčíně – Libverdě a stal se hospodářským správcem. Šestý syn Alois (*1848) snad hospodařil na svém statku na Mělnicku. R. 1875 se oženil s Antonii Landovou (*1853), dcerou Václava Landy, gruntovníka z Dobřichovic č. 10, a Anny, roz. Šiškové.

Mláčení obilí ve dvoře č. 14

Nejstarší dochovaná podoba statku č. 14

Brodečtí z Podroblína č. 1

Mlýn v Dolním Roblíně č. 1 vlastnila rodina Linhartova. Na počátku 19. století majitelé vymírají, většinou na souchotiny. Poslední majitel toho jména Matěj Linhart se r. 1800 oženil s Veronikou Čtrnáctou z Velkých Číčovic. Matěj Linhart umírá ve 30 letech rovněž na souchotiny. Mladá vdova se provdává za mlynáře Matěje Brodeckého. Narodili se jim 2 synové – Jan (*1810) a Josef (*1812). Mlynář Matěj Brodecký umírá také ve 30 letech v r. 1814. Jeho manželka Veronika Brodecká se dožila 90 let. Pokračovatelem rodu je Josef Brodecký (1812 – 1885). Když otec zemřel, byly mu 2 roky. R. 1836 se oženil s Marií Špačkovou (1816 – 1887) z Trněného Újezdu č. 14. Měli 10 dětí. Mlýn převzal syn František Brodecký (*1845),

Skupina mlatců v č. 14

který se oženil r. 1875 s Marií Velanovou (1853 – 1885) z Trněného Újezdu č. 9. Mají 5 dětí, ale Marie umírá náhle ve 32 letech na TBC. Všichni Brodečtí z Podroblína jsou pochováni na hřbitově v Mořině u kostela sv. Stanislava, který byl postaven v roce 1353 na místě slovanského pohřebiště „Moráně“. Jejich třetím dítětem byl Josef Matěj Brodecký (1881 – 1963) a ten se r. 1911 oženil s Aloisií Trousílkovou z Dobřichovic č. 14. Mlýn v Dolním Roblíně již neexistuje, z jeho stodoly byl přestaven současný dům č. 1.

Brodečtí z Dobřichovic

Josef Matěj Brodecký se ženou Aloisií žijí v Dobřichovicích v č. 14, přebírají zděděný statek a vlastní i dům č. 62 v Karlíku. Pan Brodecký každý den měřil a zapisoval teplo vzduchu a počasí. Mají 2 děti – Marii (1913 – 1980), která se vdala za Josefa Semerádu (1908 – 1968) a Josefa (1912 – 1988). Syn Josef Brodecký zdědil statek a polnost, oženil se r. 1940 s Anastázií Kobližkovou (1908 – 1996) z Karlova – Nepomuku č. 31 u Chrástku na Bechyňsku. Měli 3 děti: Janu, provdanou Šustrovou, Josefa (1942 – 1998) a Jitku, provdanou Šůrovou.

P.S.: Nejprve děkuji p. Landové za zapůjčení fotografií do minulého čísla. Rovněž děkuji p. Janě Šustrové za půjčení fotek k tomuto článku.
J. Váňová

KULTURNÍ PŘEHLED

na březen - červen 2014

(Aktuální dění, prosím, sledujte v Informačních listech a na plakátech)
Omlouváme se, že u některých akcí zatím není uveden přesný den.

Březen

8. března, sobota - sál Dr. Fürsta v 19:00

Beseda s Ing. Arch. Alicí Čermákovou – *Muzeum umění v přírodě Insel Hombroich 1 a 2*, Německo

29. března, sobota - sál Dr. Fürsta v 19:00

Přednáška s projekcí Jakuba Šarouna – *Země hor v srdci Asie - Kirgizistán*

30. března, neděle - sál Dr. Fürsta v 15:00

Divadélko Kapsa – *Zvířátka a loupežníci* (klasická hudební pohádka)

Duben

12. dubna, sobota – residence od 11:00

Jarní trhy aneb velikonoční inspirace. V rámci trhů bude malý farmářský trh a vystoupí divadlo Mimotaurus – *Zajíček a velká mrkvozá hádka*, kovář, koně a další.

12. dubna, sobota – sál Dr. Fürsta v 19:00

Beseda mladých cestovatelů – *S „emběčkem“ kolem světa*

13. dubna, neděle 15:00

Představení pro děti – *Nešišlej*, vhodné pro předškolní děti a děti s vadou řeči

13. dubna, neděle - residence

Vernisáž výstavy Arteradky – *výstava potrvá do 30. dubna*

19. dubna, sobotu – kostel sv. Martina a Prokopa v Karlíku 18:00

Pražští pěvci: Antonín Dvořák – *Stabat Mater* (sbormistr Stanislav Mistr)

21. dubna, pondělí - residence

Mastičkář (www.ludusmusicus.cz)

25. dubna, pátek – sál Dr. Fürsta

Koncert folkového písničkáře Jaroslava Hutky, předprodej v knihovně

Květen

1. května, čtvrtek – residence

K. H. Mácha, *Máj* (www.ludusmusicus.cz)

10. května, sobota – Dračí loď na Berounce

10. května, sobota – První farmářský trh letošní sezóny

11. května, neděle – Půlmaraton, start od residence

16. května, pátek – sál Dr. Fürsta ve 20:00

Koncert bluegrassové skupiny – *Druhá tráva*, předprodej v knihovně

17. května, sobota – sál Dr. Fürsta v 17h

Lidový soubor Dokolečka – *přijďte si zatančit spolu se souborem lidové tance*

18. května, neděle – sál Dr. Fürsta v 15:00 – Divadélko Ant. Novotného – Pralesní pohádka

24. května, sobota – Farmářské trhy

30. května, pátek – nádvoří residence

Divadelní představení – *Noc na Karlštejně*

31. května, sobota - residence

Královský průvod, 20:30 Divadelní představení – *Noc na Karlštejně*

Červen

1. června, neděle – Královský průvod

7. června, sobota – Farmářské trhy

13. června, pátek - residence – zahájení dobřichovických divadelních slavností

Polovina června (přesný termín bude upřesněn)

Food festival v residenci

21. června, sobota – Farmářské trhy

22. června, neděle – residence – Vítání občánků

27. června, pátek – kostel sv. Martina a Prokopa v Karlíku – Koncert Ireny Budweiserové

HANA VLÁČILOVÁ

v Dobřichovicích

Hana Vlácilová, foto: Jakub Šaroun

Prof. Jaroslav Šaroun už do Dobřichovic pozval spoustu vzácných hostů. Už jen jejich seznam by byl poutavým a poučným čtením a doufejme, že se jej časem podaří zpracovat. 25. ledna byla jeho hostem při tradičním zimním povídání bývalá primabalerina Národního divadla Hana Vlácilová. Sama působila v Národním divadle na 25 let a celých 20 let byla jeho sólistkou. Ještě nedávno byla uměleckou vedoucí baletu Státní opery Praha. Když se podařilo tento soubor našim politickým velikánům velikánovičům prakticky zlikvidovat, působí nyní opět jako baletní mistr v Národním. Do dobřichovického sálu Dr. Fürsta ono so-

botní odpoledne přilákala řadu posluchačů, pohříchu ale Dobřichovičtí byli v menšině. Publikum ale bylo informované, rozproudila se milá, zajímavá a upřímná debata o tom, jak to chodí v oboru. H. Vlácilová vyprávěla o tom, jak od gymnastiky utekla k baletu, o studiích na pražské taneční konservatoři a o své zásadní životní zkušenosti, o pobytu na choreografickém učilišti A. J. Vaganovové v Petrohradě, kde studovala pod vedením samotné N. M. Dudinské.

A samozřejmě také o své baletní kariéře v Národním, v Komické a Státní opeře v Berlíně i na řadě dalších evropských scén. Znovu se posluchačům při těchto vyprávěních vracela nezapomenutelná Odetta i Odilie z Labutího jezera, něžná Julie i magická Giselle. Řeč se stočila i na současnou neutěšenou situaci v oblasti kultury, na problémy jejího financování, což nebylo zrovna veselé povídání. Náladu ale zvedl prof. Šaroun velice zajímavými ukázkami svých skladeb.

Byl to moc milý a bezprostřední podvečer, za který patří aktérům i všem, kteří pomohli, upřímný dík.

JM

POHODÍ

končí Hromnicemi

Proslulé velkoprostorové betlémy F. Běhounka jsou již určitou formou legendy. Na přelomu předloňského a loňského roku

sklidily veliké uznání na světové výstavě betlémů v Itálii. A po návratu jsme je mohli vidět i u nás.

Hromniční betlém. Foto Z. Kabelka.

Ten klasický – ikonograficky přesný vánoční jsme o letošních Vánocích mohli vidět při velkolepém provedení Rybovy České mše vánoční o půlnoci Štědrého dne. Po skončení vlastních vánočních svátků a po svátku Tří králů následovalo tak zvané pohodí.

Protože v širším a tradičním pojetí končilo období Vánoc až svátkem Očišťování Panny Marie, běžně zvaným Hromnice (2. 2. a nyní oficiálně svátek Uvedení Páně do chrámu http://cs.wikipedia.org/wiki/Sv%C3%A1tek_Uveden%C3%AD_P%C3%A1n%C4%9B_do_chr%C3%A1mu), sklízely se také betlémy a vánoční stromky. Zároveň byly ale Hromnice také jistým vstupem do jara a samozřejmě také do dalšího liturgického cyklu – Velikonoc. Proto na Hromnice 2. února vystavil F. Běhounek také speciální hromniční betlém, jehož ikonografie je velice zajímavá. Převládá modrá a fialová barva. Centrální scénou je představení Jezulátka v chrámu, jak o tom vypráví Evangelium podle Lukáše 2,22-38. Vidíme tu tedy i spravedlivého starce Simeona, prorokyni Annu, malou připomínku návratu svaté rodiny z egyptského vyhnan-

ství. To vše F. Běhounek v náležitých souvislostech podrobně popsal a vysvětlil.

A vše samozřejmě doprovázela utěšená hudba, která se vztahovala k celému období od svátku Tří králů do Hromnic. Byly tedy koledy, zpěvy tříkrálové, zpěvy k svátkům Zasnoubení či Očišťování P. Marie, muselo logicky dojít i na základní Canticum Simeonis i na slavnou antifonu Alma Redemptoris Mater. K tomu také pár vánočních písniček a také se přidala hudba, která už tak trochu vítala nadcházející Velikonoce. Značná část skladeb, které zněly v hodně zajímavých úpravách, byla z odkazu Adama Václava Michny z Otradovic, zněla ale i hudba francouzská, anglická. A skvěle provedená Vánoční ukolébavka italského skladatele Tarquinia Meruly, jež byla vrcholem koncertu.

Ke všemu je ještě třeba dodat, že velký betlém doprovázela řada rozličných betlémů malých, vzniklých v dílně dlouhodobého Běhounkova spolupracovníka, truhláře a restaurátora Jana Havrlanta.

JM

ČAS zoufalství a naděje

Před 75 lety 15. března 1939 v ranních hodinách vojska wehrmachtu obsadila zbytek rozbité republiky. Nacistické Německo dokončilo rozbití československého státu. Právě tyto temné okamžiky naší historie připomene výstava fotografií Ladislava Sitenského. Pod křížovou klenbou ambitu Strahovského kláštera budou vystaveny unikátní snímky nestora české fotografie pořízené 15. března 1939 na pozadí staré Prahy zahalené do sněhových vloček. Černobílé fotografie zachycují dobovou atmosféru, lidskou beznaděj, výrazy tváří vypovídající o zoufalství i rozhořčení. Následují další dny okupace, kdy se začíná chodit a jezdit vpravo i několik fotografií Evžena Rošického z prvních válečných Velikonoc. Ještě netuší, že bude za heydrichiády popraven. Expozice provede diváky i následujícími lety války několika snímky z Francie a dalšími z různých československých perutí v Británii, tak, jak je často v protisvětle jedinečným způsobem zachytil Ladislav Sitenský. Nechybí ani záběry z bojů Čs. obrněné brigády u Dunkerque. Návštěvníci výstavy budou mít možnost

pohlédnout do tváří těch, kteří položili své životy v boji za svobodu naší země i do tváří těch, kteří měli to štěstí, že přežili a vrátili se do již svobodné Prahy. Postupně se před diváky odehrává příběh 2. světové války zachycený objektivem Ladislava Sitenského, ve kterém se střídá čas zoufalství s časem nadějí a nakonec našťestí přichází i čas vítězství. Výstavu pořádá a všem, kteří nasadili své životy v boji za svobodu věnuje

*Adéla Kándlová
vnučka Ladislava Sitenského*

KOLIK TVÁŘÍ MÁ melancholie?

21. února se v pražském kostele sv. Vavřince v Hellichově ulici pod Petřínem hrála melancholická hudba. Tak se jmenoval ten koncert: totiž Kouzlo melancholie. Hudbu Johna Dowlanda a sefardské písně tu provedlo trio

musicantů, kteří byli častými hosty i u nás v Dobřichovicích a v Karlíku. Zpívala, na harfu a na violu hrála Jana Lewitová, na loutny a barokní kytaru ji doprovodil Miloslav Študent a zpěvem také basista Michael Pospíšil, na je-

hož častou spoluprací třeba se souborem Ludus musicus si pamětníci jistě dobře pamatují. Koncert to byl jaksí cílený. Zvláštní shodou okolností totiž v ten den oslavila Jana Lewitová kulaté životní jubileum.

Její pojetí Dowlandových písní je po výtce důvěryhodné. Je to ze dvou důvodů. Dowlandovy písně jsou výsostně člověčina a tak současné, jako by nevznikly na přelomu 16. a 17. století, ale právě teď. A Jana Lewitová už také o životě a leccos ví a dovede to sdělit. Navíc jí v tom oba pánové účinně pomáhali. Takže nabitý kostel zažil zvláštní večer

plný vnitřní i spontánní radosti. Kouzlo melancholie opravdu zafungovalo a ukázalo se, že to s ní není zase až tak „melancholické“ ... Pokud by se příznivci této hudby a těchto musicantů utrhli na další termín, pak vězte, že je ještě jedna šance, a to 5. března v 19.30 v žižkovském Atriu (Čajkovského 12). Při této příležitosti místo M. Pospíšila zahraje na violu da gamba Hana Fleková, již také dobřichovické publikum jistě dobře zná. Podrobnosti na adrese: http://music.taxoft.cz/jana_lewitova/

JM

S FOTBALEM do jara

Fotbalisté Sokola Dobřichovice, se tuto zimu připravují, poněkud jinak, než bylo v posledních letech zvykem. Příčinou jsou podstatné změny v chodu našeho oddílu. Jak již bylo vícekrát napsáno, počátkem minulého jara 2013 odešel náš hlavní sponzor a s ním i část hráčů. Jenom díky značnému úsilí zbývajících hráčů i funkcionářů se podařilo nejvyšší krajskou soutěž důstojně, bez větší ostudy a hlavně bez stotisícové pokuty dohrát ...

Do nového soutěžního ročníku 2013/2014, jsme proto z finančních důvodů přihlásili mužstvo o dva výkonnostní stupně níže, tedy do krajské I.B třídy. V letní přestávce pak odešli zbývajcí hráči, kteří krajský přebor hráli, takže kromě jediného (místního) nezbyl nikdo. Byl zrušen B tým mužů (jenž hrál III. třídu) a jeho členové se stali Áčkem. Všichni jsou místní, ale většinou

nezkušení a potřebují ještě vyžrát. To se projeví i ve výsledcích: po podzimu jsou (bez bodu) poslední a hrozba sestupu do OP je velice reálná.

Zimní příprava probíhá tedy v daleko skromnějších podmínkách než dříve. Žádný drahý, dlouhodobý turnaj na UMT v Praze, či tréninkové soustředění ve fitness centrech. Trénuje se třikrát týdně, většinou doma v areálu Sokola a v hale BIOS a na umělku se jezdí do areálu jedné střední školy. Mužstvo vede nový trenér – pan Vašut. Je trenérem s A licenci UEFA a dříve trénoval, také ligovou mládež Baníku Ostrava. Působení u našeho mužstva bere jako výzvu. Přejeme mu hodně zdaru. Snad se nám společně podaří malý zázrak a I. B třídu zachráníme.

Za oddíl kopané Miloslav Omáčka

VOLEJBAL

v polovině února

Vzhledem k tomu, že aktuální informace z dobřichovického volejbalu přináší pravidelně Informační list, omezíme se pouze na stručný přehled toho nejdůležitějšího.

Muži A, první liga

V polovině ledna skončila základní část a již při letmém pohledu na závěrečnou tabulku je zřejmé, že soutěž byla mnohem vyrovnanější než v letech předcházejících. Svědčí o tom i to, že před posledním zápasem byli naši na prvním místě, ale prohra v tomto utkání je odsunula až na místo čtvrté. V závěrečné tabulce se družstva umístila v tomto pořadí:

MFF Praha (44 bodů), ČZU Praha B (44), VK Choceň (43), Sokol Dobřichovice (41), ČZU Praha C (38), VK Kladno (37), EGE Č. Budějovice (36), Brno B (35), Slavia Hradec Králové (27), VK Nymburk (22), Loko Česká Lípa (18), Slavia Plzeň (11).

Zatímco poslední čtyři družstva hrají o udržení, prvních osm postoupilo do play-off, kde budou hrát systémem k.o. na tři vítězná utkání. Naši do play-off vstoupili třemi výhrami nad ČZU Praha C a v semifinále je čeká vítěz základní části, družstvo MFF Praha. První dva zápasy sehraji naši na hřišti soupeře, třetí a případný čtvrtý budou hrát doma (28. 2. a 1. března); nepadne-li v nich rozhodnutí, bude se páté utkání hrát opět na MFF. Druhou semifinálovou dvojici tvoří družstva VK Choceň (po výhře nad Kladnem) a ČZU Praha B (po výhře nad EGE Č. Budějovice). Finálová utkání začínají 15. března a všichni příznivci našich doufají, že v nich své Áčko uvidí.

Ženy A, první liga

V první části české skupiny skončily na pátém místě a spolu s družstvy Rokycan, Pedagog. fakulty Č. Budějovice, Střešovicemi B, Opavou a Břeclaví hrají nyní o udržení prvoligové příslušnosti. V průběžné tabulce této skupiny jsou naše ženy (po dvou prohrách v Opavě a dvou výhrách nad Střešovicemi B) na čtvrtém místě se stejným počtem bodů jako třetí Břeclav. Čekají je ještě čtyři dvojzápasy – v Břeclavi, doma s Opavou, ve Střešovicích a poslední 14. a 15. března doma s Břeclaví. Pevně doufáme, že naše ženské Áčko si prvoligovou příslušnost udrží.

Muži B, krajský přebor první třídy

Mužské Béčko čekají na domácí palubovce ještě tři dvojutkání, takže je oprávněná naděje, že v průběžné tabulce ze svého dosavadního šestého místa poskočí o pár míst výše.

Ženy B, krajský přebor první třídy

Díky tomu, že se ve své skupině krajského přeboru umístily na druhém místě, probodovaly se do finálové části, jejíž vítěz postoupí do druhé ligy. V této šestičlenné skupině jsou naše děvčata zatím na pátém místě o bod za čtvrtým Rakovníkem, který má však o dvě odehraná utkání více.

Juniorky, krajský přebor

První část soutěže, ve které jsou zatím na čtvrtém místě o dva body za třetím Kladnem, zakončí naše nejmladší hráčky v polovině února dvěma zápasy v Mělníku. Druhá část proběhne koncem března a začátkem dubna a její vítěz postoupí do kvalifikace o postup do první ligy juniorek.

HgS

ORIENTAČNÍ BĚH

vstříc sezóně 2014

Úvodem krátké informace o činnosti klubu orientačního běhu Dobřichovice jen zmínka o uplynulé sezoně, která skončila 30. listopadu. O počtech závodů a startů v roce 2013 jsem psal v minulém čísle Kukátka. Ze všech těchto závodů se počítají bodové zisky do různých dlouhodobých soutěží, členěných podle věku a typu závodů. V každé kategorii je hodnoceno 20 – 60 závodníků. V tomto dlouhodobém hodnocení určitě stojí za zmínku tři třetí místa našich členů na úrovni oblasti. Vrcholem sezony jsou Mistrovství České republiky, kde se můžeme v roce 2013 pochlubit třemi čtvrtými a jedním pátým místem.

Od prosince do začátku další sezony, tedy do 1. března je možno závodit téměř každý víkend v rámci Pražské zimní ligy. Jsou

Autor fotografie: M. Jaroš

to neoficiální závody, pořádané závodníky pro ostatní závodníky. Ty se letos těší velké oblibě, určitě i díky tomu, že letošní zima zatím připomíná spíše několikaměsíční předjaří. Takže místo obvyklých cca 50 závodníků se jich na startovním poli schází pravidelně přes stovku. Jeden takový závod pořádalo v čase tříkrálovém několik našich obětavých členů v Dobřichovicích. Start byl na parkovišti u nádraží a startovné bylo „něco, co zbylo ze svátků“. To zpočátku vypadalo slibně, ale kdo se těšil, že se zbaví sladkostí a přestane tloustnout, byl hned v cíli pořadatelem přinucen doplňovat kalorie z hromady zaplaceného startovného. Ale na druhou stranu, kdo by rád neochutnal, jak se peče jinde?

Podobných závodů nás čeká ještě několik a všichni se již těšíme na březen, na začátek nové sezony 2014, a jsme věru zvědaví, jaké překvapení nám matka příroda přichystá. Možná zima začne v březnu. Ale i na sněhu se dá samozřejmě běhat a při hledání kontrol oranžová barva orientačního lampionu na sněhu dobře vynikne.

Během zimy podávám občas informace o činnosti lyžařské sekce našeho oddílu, ale obávám se, že cokoli bych letos napsal, vyznělo by vzhledem k dosavadním sněhovým podmínkám na našich horách dost sarkasticky. Uvidíme, kolik sněhu přinese zbytek února a března, možná duben, květen ...Tak snad v dalším čísle Kukátka.

Závěrem už jen poznámku pro ty, kteří dočetli až sem, že náš klub se jmenuje KOB Dobřichovice a další informace a kontakty lze v případě zájmu najít – kde jinde než na síti jménem www.

V. Jaroš

Prádelna

Nabízené služby:

- praní prádla
(ložní prádlo, ubrusy, záclony, potahy,
sportovní oblečení, košile a další oblečení)
- ruční žehlení a mandlování
- napínání deček
- drobné opravy oděvů

Zelený ostrov je sociální podnik, ve kterém pracují zaměstnanci se sluchovým postižením
Projekt Prádelna Zelený ostrov vznikl díky podpoře MPSVa Evropských sociálních fondů v ČR.

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Kontakt:

telefon: +420 601 571 790

e-mail: info@zelenyostrov.eu

www: www.zelenyostrov.eu

adresa: Prádelna Zelený ostrov

5. května 3, 252 29 Dobříchovice

(Prádelna se nachází ve stejné budově
jako Fürstův sál v prostorách bývalého
statku.)

otevírací doba: 8–17 hod

